II. gimnazija Maribor

BOREC

INTERVJUJI

Z

IZSTOPAJOČIMI

DRUGOGIMNAZIJCI

(2021/22)

KAZALO

3 **Uvodnik** / Ana Koletnik

5 **Matic Gosak** / Lara Kapun

10 **Mila Kodrič Cizerl** / Doroteja Drevenšek

14 **Juš Kocutar** /Maša Kovač

18 **Ana Grdadolnik** / Ela Žagar

21 **Sebastian Dominko** / Zala Kacjan

23 **Alja Pušič** / Doroteja Drevenšek

27 **Gašper Drev** / Doroteja Drevenšek

28 **Andraž Ziherl** / Maša Kovač

32 **Adam Kamplet** / Ana Potočnik

35 **Timotej Zavec** / Lara Cekić

38 **Neža Pogorevc** / Ana Potočnik

41 **Klar Opraus** / Ema Rauter

45 **Janž Janez Kržič** / Eva Kozoderc

UVODNIK

Dragi bralci,

pred vami je priloga trinajstih intervjujev s sedaj že bivšimi drugogimnazijci, saj v junijski številki zaradi časovne stiske niso bili objavljeni, uredništvo Borca pa ne bo pustilo, da utonejo v pozabo.

Tako spremljajo prvi Borec šolskega leta 2022/23, ki ima nov videz (#glowup) in me navdaja z novimi občutki, saj je izredno obsežen in krasen in raznolik in nekoliko drzen in res fin in sem neizmerno vesela.

Na naslednjih straneh nekaj o Maticu, Mili, Jušu, Ani, Sebastianu, Alji, Gašperju, Andražu, Adamu, Timoteju, Neži, Klaru ter Janžu.

Prijetno branje.

Ana

BOREC

NOVEMBER 22

ŠOLSKI ČASOPIS II. GIMNAZIJE MARIBOR

UREDNIŠKI ODBOR

Glavna urednica
Ana Koletnik

Mentor in odgovorni urednik
Toni Klis

Lektorica
Tina Mojzer

Oblikovanje
Ana Koletnik

NOVINARJI

Nina, Hartman, Lea Rečnik, Brina Krajnčič, Ana Potočnik, Ela Žagar, Doroteja Drevenšek, Lara Cekić, Vita Koren, Lia Horvat Zupančič, Ana Kulaš, Tin Šoškič, Ela Falež, Katja Bauman, Zala Kacjan, Ajda Rojko, Ema Rauter, Katarina Rantaša, Devi Grobelšek, Ana Koletnik, Maša Kovač, Eva Kozoderec, Lara Kapun, Brina Galuf

FOTOGRAFIJE

Matevž Rudl, II. gimnazija spletna stran, FilmFactory, Lara Cekić, Ela Falež, Nina Hartman, Natalija Črnčec, Lia Horvat Zupančič, Zala Kacjan, Vita Koren, Iza Korpar, Ana Kulaš, Ana Koletnik, Ana Potočnik, Katarina Rantaša, Tin Šoškič, Nina Hartman, Ema Rauter, Lea Rečnik, Katja Bauman, Instagram, please-do-not-smoke-sign.jpg.mst.webp, https://www.kamra.si/mm-elementi/slavko-grum-37/, @ok.travnik

DOSMRTNI BORCI

Aleš Gaube, Borut Mekina, Sonja Bien, Urban Červek, Melita Trop, Tomaž Tišlar, Igor Harp, Barbara Levak, Maja Godina, Uroš Žibart, Matjaž Lutarič, Tjaša Arko, Andreja Hazabent, Beti Hohler, Nataša Kramberger, Sara Levart, Aleš Zemljak, Franja Žišt, Tina Pajek, Jaša Lorenčič, Tina Vrbnjak, Lana Topolovec, Taja Rukavina, Luka Kreže, Špela Vogrinc, Vid Hajnšek, Barbara Borko, Nejc Črnko, Jakob Predin, Maša Mikić, Kristina Sajović, Alja Grlica, Helena Ponudič, Vid Milakovič, Julija Koletnik, Vesna Muzek, Katarina Kolar

Dosmrtni mentor
Saša Mikić

Na naslovnici
Ana Koletnik

NAKLADA
500 izvodov

TISK
Visual Media

ISSN: C500-9863

MATIC

GOSAK

“Na koncu se poklopi tak’, kot se mora.”

Matic Gosak je dijak, ki je znan po tem, da je sodeloval skoraj pri vsaki obšolski in šolski dejavnosti. Bil je član Gnosisa, EST-ja, predsednik dijaške skupnosti, ambasador II. gimnazije in še mnogo več. Je obraz Druge.

Veliko dijakov Druge je aktivnih v obšolskih dejavnostih. Imaš kakšen nasvet, kako bolje organizirati čas?

To je res dobro vprašanje, ki si ga tudi sam pogosto zastavljam. Ogromno imam dejavnosti, ampak sem ugotovil, kako jih je mogoče kombinirati s to šolo. Dosti bolj mi paše, če imam zapolnjen čas in potem preostanek porabim za šolo. Tako sem primoran, da v kratkem času naredim tisto, kar je res treba. Vzamem tiste dejavnosti, ki jih želim opravljati, potem pa pogledam, kako bom lahko to časovno usklajeval. Če ugotovim, da bom lahko, sodelujem vse leto. V prvem letniku sem sicer moral ugotoviti, koliko dejavnosti to je, v drugem je bilo že bolje, v tretjem je bila korona, v četrtem pa že poznam sistem.

Torej misliš, da je bolje, da imamo več obšolskih dejavnosti?

Absolutno. Smo na zahtevni gimnaziji. Če se prepustiš samo temu, da cele dneve delaš za šolo in imaš v življenju samo to, ne moreš živeti oziroma normalno delovati kot človek. Nimaš več nobene protiuteži, ki bi te silila k čemu drugemu. Ne smeš razmišljati samo o šoli, moraš se tudi sprostiti, delati nekaj, kar te dejansko veseli. Ker ne vem, koga dejansko veseli učenje. Naša šola je res svetovna, imamo več kot 100 obšolskih dejavnosti. Zase lahko res najdeš, kar koli želiš. To je protiutež vsemu tistemu sranju v šoli; učenju, testom. Da se lahko res najdeš, potrebuješ dejavnost, saj si potem ima zasluge tudi ta šola. In s tem pridejo vsi gromozansko lepi spomini na šolo, ker mi je prinesla res čudovite stvari.

Kateri je tvoj najlepši/najbolj smešen spomin na Drugo?

Uf, tukaj sem že ne štiri, ampak pet let, ker sem bil že v 9. razredu pri EST-ju. Ne morem izbrati enega spomina, ni šans. Meni je ta šola dala več, kot lahko kakor koli ubesedim. Za vse, kar imam v tem trenutku,

Si se v svojih štirih letih šolanja držal kakšnega mota?

Smeh. Ja, dejansko ja. Mogoče ta sicer ni optimalen za vsakega človeka na tej šoli, ampak ko se ukvarjaš s toliko stvarmi, si moraš znati reči, da te boli k***. In ko pride dosti stvari hkrati in ko vidiš, da mogoče ne bo šlo vse skozi, stopiš nazaj in se vprašaš, ali je to res pomembno. In potem *ajde, boli me k***, bo že šlo skozi tak’, kot mora it*. In potem vedno gre skozi, *tak’ kot mora*. Nikoli se ne smeš prekuriti, delaš pač po svojih najboljših sposobnostih, in če veš, da delaš tako, je to to.

V Yearbooku ima veliko ljudi podnapisano »spoznali smo se«, nekajkrat pa se je ta slogan omenil tudi na šolskem instagramu. Kaj to pomeni?

Smeh. V mojem razredu je 11 sošolcev, od tega nas je osem šlo med poletnimi počitnicami po tretjem letniku na morje. In štirje od teh osmih smo se tam res zaštekali *v nulo*. *Shout-out*: Žiga, Sašo in Gašper. Poznali smo se že od prvega letnika, sicer smo se družili, ampak na morju smo se pa zares spoznali – *pač »spoznali smo se«*. Taka klapica smo, to je to.

Če bi se lahko vrnil v preteklost, ko si bil še v prvem letniku, kakšen nasvet bi si dal?

Odkrito, ne bi si ga dal. Ravno zato ker sem tako zadovoljen s tem, kako je šla ta šola skozi. Čisto vse bi ponovil. Mogoče bi si svetoval, naj se manj “sekiram” za kakšne »heartbreake«, ampak tudi to je pomembno, tudi to mora biti.

Kako pa si se sploh odločil za Drugo gimnazijo? Je imela odločitev kaj povezave z EST-jem?

Moj brat, ki je tri leta starejši, je hodil na Drugo, in že takrat sem vedel, da je to res v redu šola. EST pa sem poznal že od čisto malih nog. Že v osmem razredu sem želel poskusiti. V devetem sem se vključil in videl sem samo še Drugo. Že v 9. razredu sem pomagal na info dnevih, pa sploh še nisem bil dijak. Pač – nisem imel druge izbire.

Te kot člana EST-ja in gledališča Gnosis zanima igralstvo tudi kot poklic?

Vpisujem se na dramsko igro na AGRFT, bomo videli, če bom sprejet. To je moja prva želja, kot alternativo pa sem izbral arhitekturo v Ljubljani.

Kaj te je navdušilo za igro na odru?

Vedno sem oboževal filme, in to je bila stvar, do katere sem res vedno gojil neko posebno strast. Nekateri imajo avtomobile, nekateri letala, drugi gasilce, jaz pa sem vedno gledal filme. Filmi so me sproščali in dopolnjevali. Ugotovil sem, da si zapomnim »quote« iz filmov. To lahko rečem zdaj, ko razmišljam za nazaj. Pa saj ne razmišljaš kot »froc«, ajde, zdaj pa bom igral zaradi tega in tega. Takrat tega nisi sposoben videti. Nekako me je to vedno veselilo. Vedno sem užival v tem, to je vedno bila moja strast. Mislim, da bi slej kot prej prišel do tega.

Si že kdaj razmišljal, da bi poskusil igrati v filmu?

Nisem še imel te izkušnje. Nikoli. Igra pred kamero je popolnoma drugačna od igre na odru. Gre za čisto drugačno tehniko, čisto drugače se moraš vživeti. Že par sekund se »čuti«. Verjamem, da so filmski prizori po eni strani težji, po drugi strani pa lažji. Ful je enih prednosti in slabosti, ampak trenutno res uživam v teatru. Če bom dobil priložnost – absolutno, saj želim poskusiti.

Pri Macbethu trenutno igraš glavno vlogo - Macbetha, tudi pri EST-ju igraš glavno vlogo - Figara. Kako lahko v sebi ločiš ti dve vlogi, ki sta karakterno

Težko vprašanje. To sta dve popolnoma različni gledališči, popolnoma različna tipa igre, in s tem so povezani popolnoma različni občutki na odru. EST je zabava. Na odru se imaš ekstremno fajn. Nič resnega ni, pač tam si in uživaš na polno, brez obveznosti, brez nekih skrbi, zajebancija. Gnosis pa zahteva resno igro, zato moraš v čisto drugačen »mindset«, čisto drugače dojemaš stvari na odru, drugačne skrbi imaš, vloge so dosti bolj zahtevne. Mogoče tudi zaradi tega, kako dojemam gledališči, mislim, da sta to čisto ločeni enoti. Ko delaš v različnih ekipah, zaznaš, da je v skupinah čisto drugačna energija, in to se na odru tudi vidi. Predstavi sta popolnoma različni, tako da "ločevanje" vlog res ne predstavlja

Kakšen se ti zdi Macbeth, se mogoče lahko v kakšnem aspektu poistovetiš z njim?

Ojoj. OK. Macbeth je res zatežen lik, ampak v bistvu okoliščine vplivajo nanj na tak način, da pride do popolnega poloma njegovega mentalnega zdravja. V tej zgodbi se zlomi. To so težki občutki, ne vem, ker nikoli nisem imel mentalnega »breakdowna« na takem nivoju, kot ga ima ta lik. Težko je to doživljati, saj s tem pridejo tudi težka čustva. Mislim, da je lik izjemno željan moči in to potem izkoristijo čisto vsi drugi liki, ki ga zmanipulirajo do te mere, da postane taka žival, kot pač postane. V Shakespearovih dramah ljudje niso dobri, niti eden izmed likov ni dober človek. Tudi Macbeth – niti približno ni dober. Mislim, da so ga okoliščine pripeljale do takega razkroja. S takšnim človekom se je res težko poistovetiti, saj je njegova edina rešitev ubijanje. Takšnega »mindseta« si ne znam predstavljati. Ampak ko moraš to igrati, pač

izkoristiš težka čustva iz lastnega življenja, se poistovetiš z njimi, da lahko pričaraš neko grozno. Sicer pa se skušam čim manj poistovetiti s tem likom, da me ne bi preveč potrlo. Po eni strani ga ful maram, ker mi je omogočil določeno perspektivo: kaj lahko dosežeš z igro, kaj se zgodi, ko se res posvetiš enemu liku in ga naštudiraš. Po drugi strani pa ga zelo sovražim, saj je prinesel toliko stresa in negativnih čustev, da je hudo. Nikoli ne bi zamenjal tega. Izkušnja, ki sem ji izjemno hvaležen. Verjetno najpomembnejša izkušnja, povezana z igro, v življenju do zdaj.

Kaj pa Figaro?

Figara sem želel narediti na svoj način. Hotel sem, da mi "paše", da mi ni treba nekoga oponašati, zato sem ustvaril svoj lik. Ne razumem čisto popolnoma, od kod vleče svoja dejanja. Je izjemno impulziven tip, ampak vedno izpade, kot da je najpametnejši. S tem se ne strinjam, je pač ekstremno impulziven. In mi gre ful na živce. Zato sem želel vlogo oblikovati tako, da mi čim bolj sede, in to v nekih drugih aspektih. Njegova zgodba se na koncu sicer konča srečno, ampak osebno ne bi nikoli deloval na način, kot deluje on. Izjemno namreč sovražim dramo, on pa dela samo dramo. Mešane občutke imam. Ampak igrati pa ga je tako fajn, prav zabavno je bilo.

Boš po končanem 4 letniku še vedno ostal v igralski zasedbi

Ne. Mislim, da je to lepo obdobje, ampak to je srednješolsko obdobje, ki ga je pač treba pustiti za sabo, ko greš s šole. Menim, da je to edina pravilna stvar. Spoštujem vse študente, ki so se odločili ostati, ker je res lepo, ampak če ostaneš, zasedaš mesta dijakom mlajših letnikov, ki so morda sposobnejši od tebe, ampak ker si star član, imaš lepo vlogo. Mislim, da bi morali “dat plac” mlajšim, da prevzamejo iniciativo, da se razvijejo kot igralci, ker nikoli ne veš, kakšen potencial imajo, Ko greš s SŠ, ko greš z Druge, je čas, da zapustiš te obšolske dejavnosti.

V Yearbooku si izjavil, da EST-ja in Gnosisa ne boš nikoli pozabil. Kateri trenutek se ti je najbolj vtisnil v srce?

Prvič, ko sem prišel v teater kot EST-jevec in sem začutil ta teater kot dom. To je bil tako nepopisno dober občutek, zato ga res ne bom nikoli pozabil. Pa vsi ljudje, ki so bili tu, pa mentorji. Ta občutek, ki ga dobiš, to je neopisljivo.

S čim si se ukvarjal v času korone (ko ni bilo gledališča)?

Smeh. Čas korone je moje temno obdobje. Ker nisem imel možnosti za gledališče, nisem imel kaj za početi. In ne znam ti povedati, kako boli, ko ti eno strast v življenju, ki jo res imaš in si jo našel, odvzamejo za leto in pol. Meni se je začelo mešati. Izjemno ni bilo fajn, ampak sem se v času korone zamotil z drugimi stvarmi. Prav zaradi želje, da bi nazaj dobil teater in šolo, da bi se življenje vrnilo nazaj na stare tire, smo šli štrajkat. Videl sem možnost, da lahko sam nekaj naredim. Pa saj smo imeli uspeh. Ne vem, čim bolj sem se skušal angažirati, da bi lahko kaj pripomogel. Seveda se je to zgodilo po sedmih, osmih mesecih smiljenja samemu sebi. Rekel sem si, pa saj ja ne boš tako preživel svojega srednješolskega življenja. Potem sem se streznil in poskušal čim več narediti.

Te je torej k protestu spodbudila želja po ponovni možnosti

Tudi, ja, med drugimi. To je bil moj osebni razlog. To je bil tisti sebični razlog, zakaj sem to delal. Predvsem pa, ker sem videl, kako to vpliva name, na druge, na dijake, na študente, na vse. Padel je nivo mentalnega zdravja, nič več se nismo gibali, vse je šlo v k**** in nihče ni delal nič v smeri, da bi to rešili. Pa tudi ministrica Simona Kustec je za maturo mesec prej rekla, da jo bomo pustili takšno, kot je, pa bomo potem videli, kako bomo prišli skozi. Saj ne moreš tako delovati kot neki odločevalec. Preprosto nisem več mogel tega gledati. Hotel sem prisiliti ljudi, da vidijo, kako trpimo, da nam ni fajn. To je bil moj namen. Da nas ljudje slišijo. Da nekaj res ni v redu, ne samo za manjšino, za vse, ampak se mogoče nekateri tega niso zavedali. Nekaterim je bilo fajn. Zamisli si, da si hud introvert in si lahko cele dneve doma, valda, to mora biti fajn. Ali pa, da si gejmer. Valda, za računalnikom cele dneve, pa ni slabo. Na dolgi rok pa je to tako obupno slabo, naredila bi se ogromna škoda, sploh če bi to trajalo še dlje časa. Že tako ali tako je bila narejena, ampak zdaj se je na srečo končalo to obdobje in lahko

Meniš, da bi se morali najstniki bolj posluževati aktivnega državljanstva?

Absolutno. Mislim, da se tudi na naši šoli premalo aktiviramo. Trenutno politiko obravnavamo kot nek umazani posel. Zaradi zastopništva, kakšnega ima politika v Sloveniji, to sploh ni čudno. Brez komentarja, kakšne ljudi imamo. Res so obupni in delajo za lastne interese, ne za državo in državljane, kot bi morali. Politiki so v službi ljudstva, ampak oni delajo za lastne interese. Saj ni čudno, da mladi in vsi drugi doživljamo politiko kot službo, ki ni vredna spoštovanja. Ni vredna niti tega, da bi se ukvarjal s tem, ker se samo "pokregaš" z vsemi, oblatiš svoje ime in na koncu v življenju ne moreš početi ničesar drugega, razen tega, da se smiliš samemu sebi. Ampak ne bi smelo biti tako. Biti politik bi morala biti ena izmed najbolj plemenitih služb, ker lahko s svojim delom olajšaš življenje drugim – svojim sodržavljanom, in to je tako lepo poslanstvo.

Namesto tega pa se ljudem politika zagabi, in to ravno zaradi takšnih politikov, ki jih imamo zdaj. Ravno to se mora popraviti. Če bomo ostali pri tem, da bomo tako dojemali politiko, potem se ne bo nič spremenilo. Če pa gremo v smeri: ajde, sem zaveden državljan, hočem nekaj rešiti, prva stvar, ki jo moramo narediti, je, da spravim te ljudi ven, da pridemo ljudje, ki res hočemo narediti spremembo in res hočemo delati dobro, lahko dejansko dosežem spremembo. In to narediš samo takrat, ko si zaveden in imaš rad svojo državo ter hočeš na tak način pomagati. Tega ful manjka v Sloveniji, še posebej med mladimi. Zdaj se je sicer na volitvah pokazalo, da je malo bolje. Ampak k temu so pripomogli bolj negativni vplivi, morali pa bi pozitivni. Moralo bi biti tako: jaz lahko popravim stvari, jaz lahko naredim nekaj dobrega. Ne pa sovraštvo do nekega človeka.

V marcu si imel intervju o politiki in svojih vidikih nanjo. Kakšne občutke imaš po volitvah, vidiš svetlo prihodnost?

Najprej sem izjemno vesel, da se bo menjala vlada. To je prva stvar in tega pač ne morem vreči stran. Zaradi tega sem izjemno srečen. Samo da je nekaj drugega. Ni mi všeč, da se zadnjih 10 let Slovenija odloča za trend novih obrazov. To je stvar, ki se mora počasi končati, ker se je zadnjih 10 letih izkazalo, da tako ne gre naprej. Ampak če je bilo potrebno, da se menja vlada, v redu. Sprejemam, samo da se je nekaj naredilo, hvala bogu. Ni mi pa všeč, da se je ustvaril lijak, da se je kvota vseh levih, levosredinskih glasov, dala v eno stranko. Ti glasovi bi se lahko razdelili Levici, SD-ju, LMŠ-ju, SAB-u, vsem strankam, ki so levosredinske do leve in so sposobne dejansko narediti spremembe ter imajo izkušnje. Vse so že bile v vladah, razen Levica, ki je zdaj prvič. In spet smo izbrali nov obraz. Skrbi me, kako bo naslednja 4 leta. Upam, da mu bo uspelo. Našemu bodočemu premierju želim mu vso srečo. In upam, da bo sestavil dobro ekipo, saj ima na voljo sposobne ljudi.

Kje pa se vidiš čez 10 let?

Uff! Vidiš, tega pa ne vem. Nimam pojma. Ker sploh ne vem, na kateri faks bom šel. Ne vem, če bom sprejet na AGRFT, ne vem, če bom sprejet na arhitekturo. Vse je odprto. Mogoče bom delal ta faks, mogoče bom delal dva faksa. Ne vem, kako dolgo bom študent, kdaj bom začel delati ... Vse je čisto popolnoma odprto. Ampak vem, da tako, kot se bo zgodilo, bo verjetno fajn. Potrebno se je prepustiti temu, da včasih nimaš toliko vpliva, kot misliš, da ga imaš. Potem se na koncu poklopi tak', kot se mora. Bomo videli, ampak mislim, da bo v redu.

Matic, hvala, da si si vzel čas za ta intervju!

// Lara Kapun

MILA

KODRIČ CIZERL

“Najbolje je imeti okoli sebe najboljše ljudi.”

Mila je dijakinja, ki se je na Drugi uveljavila predvsem s svojo poezijo in s soustvarjanjem različnih kulturnih dogodkov. Pustila pa je odtis v Borcu oziroma jih je pred intervjujem pustila že več. Leto se izteka, tudi šolanje intervjuvanke se končuje, sama pa pravi, da se veseli študija in tega, da bo pogrešala Drugo. Druga in Mila sta si izmenjali izkušnje, zdaj pa gre ena od njiju študirat prevajalstvo in primerjalno književnost, Druga pa ostaja.

Vsak petek si se udeležila literarne delavnice. Kako je ta vplivala na tvoje pisanje?

Literarna delavnica človeku ponudi vtis o svetovni književnosti. Mentorica prinese stvari, ki so zelo raznolike, bolj raznolike, kot bi jih našel sam, ker si vedno v nekem svojem mehurčku. Na literarni spoznaš zelo širok spekter literature. Da ti možnost, da se razviješ, ker zajameš veliko različnih perspektiv – od drugih udeležencev do mentorice. Vedno je dobro imeti nekoga, ki posluša tvoje pesmi, ki ga tvoje ustvarjanje zanima, ti je pripravljen dati povratno informacijo. Za srednješolca, ki še išče svoj glas, je to zelo pomembno.

Novembra si zmagala na Pesniški olimpijadi, kar je izjemno priznanje za tvojo poezijo. Kako gledaš na ta dosežek?

To je bil prvi izvenšolski natečaj, na katerem sem zmagala, zato sem res zelo vesela. Pisanje je velik del mojega življenja in v prihodnosti bi se rada uveljavljala na tem področju, zato je bila to velika potrditev. S Pesniško olimpijado so bile moje pesmi objavljene v novi številki Mentorja, eni največjih literarnih revij pri nas. To je velika stvar zame. Prepoznala sem, da ljudje izven mojih mentorjev in ožjega kroga nekaj vidijo v moji poeziji. David Bedrač se je v recenziji poglobil v moje pisanje in zadovoljstvo je res veliko, ko nekdo s toliko izkušnjami pohvali tvoje delo.

Ampak najbrž v prvi vrsti ustvarjaš predvsem zase ...

Ustvarjam in izhajam iz sebe, moderna poezija ter umetnost nasploh se mi zdi osebna stvar. Ne zagovarjam sonetov, prešli smo to romantično, razsvetljensko obdobje struktur. V svetu, v katerem živimo, in glede na to, kako močno se, predvsem mladi, odzivamo nanj, je pomembno, da se ne ukvarjaš z asonancami, rimami in podobnimi sredstvi. Seveda je dobrodošlo, če s tem eksperimentiraš, vendar zagovarjam, da če želiš nekaj povedati, tega ne filtriraš, ampak daš to ven.

Katere dejavnosti si še obiskovala?

Nekaj časa sem hodila še na likovno delavnico. Želela sem namreč študirati študij restavratorstva, ampak sem odkrila, da to ni zame. Ko sem odkrila svet prevajalstva, sem se v njem najbolj našla. Vedno so me bolj veselili jeziki. Sem pa sodelovala tudi pri Borcu, predvsem v zadnjem letu. Napisala sem članek o The National, ki je moja najljubša glasbena skupina, in od takrat sem nekako del Borca. Bila sem tudi Katarinina tajnica, spomnila sem jo, kdaj je sestanek. To se mi zdi zelo pomembna funkcija.

Imaš tri srčke, ki jih lahko daš osebam/prostorom/predmetom na Drugi. Kdo jih dobi?

En srček bi dala kavnemu kotičku, ki je v bistvu podaljšek šole. Tam sem preživela največ odmorov, špricanj in popoldnevov po šoli. Srček si zasluži tudi … Uuf, zdaj se počutim, kot da podeljujem evrovizijske točke. Drugi srček dobi 2L1, ker imamo tam literarno delavnico in ker je tam naša matična učilnica. Tudi razgled iz te učilnice je zelo lep. Vidiš Pohorje, strehe pa Spar. Popolna kombinacija urbanega, narave, pa še sončni zahod je prelep. Tretji srček pa dobi čik plac. Tudi tam sem preživela veliko

Kakšno lekcijo si dobila v srednji šoli?

To, da so najpomembnejši ljudje, ki te obkrožajo. Splošno je znano, da so tukaj visoki standardi in pričakovanja, pritiski zaradi ocen … To je res in z zavedanjem tega delaš za šolo, se pa velikokrat sredi tega počutiš "burnout". Takrat so ljudje na Drugi, prijatelji in vzdušje zelo pomembni, saj te lahko vedno pripeljejo iz nekega izžetega stanja. Kljub temu da je težko priti v šolo, lahko greš v kavni kotiček, recimo. Najbolje je imeti okoli sebe najboljše ljudi. To je bilo zdaj malo sentimentalno, ampak je res.

Ko pogledaš zadnja štiri leta tukaj, je kakšna stvar, ki bi jo rada spremenila?

Zdi se mi, da sem ta srednješolska leta kar v redu izživela. Nimam občutka, da mi še kaj manjka, da česa nisem dokončala, da bi potrebovala še kakšno leto tu. Ponosna sem na to, do česa sem prišla kot oseba in kot dijakinja šole. Mislim, da sem se naučila veliko stvari, da sem delala veliko stvari in da imam ravno pravo mero izkušenj, upov za prihodnost in pomirjenosti s preteklostjo, tako da se ne počutim slabo, ker zdaj odhajam.

Ali obstaja kakšen zabaven ali zanimiv pripetljaj, ki se ti je zgodil na šoli?

Imam pa res eno anekdoto. V drugem letniku nisem bila preveč dobra v fiziki. Sem pa tisto leto zmagala na Prešernovem natečaju. Po tistem je profesor Crnjac pri urah velikokrat navezal snov na mojo poezijo, v smislu, če kdaj trgam svoje pesmi … Potem pa je padlo par cvekov pri fiziki in od takrat me ni nikoli več nagovoril v tem smislu. Mogoče bi morala kakšno pesem

Ko sem pisala ključne točke za intervju, je bila ena tudi "Ikona". Se bi sama povezala s tem izrazom?

Nikoli se nisem počutila kot neki "it girl" II. gimnazije. Se mi pa zdi, da na Drugi vsak dosežek promovirajo in objavijo. V avli je bil še dva meseca po Pesniški olimpijadi objavljen moj selfi, ki so ga ljudje lahko vsakodnevno opazovali. Ta slika je strašna in me preganja. Res sem srečna, da je ni več tam. In ikona je po moje ta slika mene na tabli, ne toliko jaz sama kot prezenca. Bi ti rekla da sem ikona Druge?

Če bi lahko bila del ene pravljice, del katere bi bila?

Joj, najprej sem se spomnila na Deklico z vžigalicami … Ne, v tej ne bi bila. Obstaja ena ruska pravljica, mislim, da je naslov Vasilisa. Govori o ženski, ki splete zelo lepo tančico in jo vrže skozi okno, potem pa veliko princev išče to tančico. Všeč mi je bila ilustracija, name je ta pravljica naredila vtis. Ima zelo lepo okolje, in če bi lahko živela v okolju neke pravljice, bi živela v okolju te.

Mila, za konec lahko deliš še kakšen vic.

Res sem slaba v pripovedovanju vicev, ker si jih ne morem zapomniti. En mi je pa zelo pri srcu, in to je tisti partizanski. Tako gre:

Partizani čakajo Nemce. In jih čakajo in čakajo. Ampak Nemcev ni od nikoder. In jih čakajo in se jim zdi že noro. Ampak jih še vseeno čakajo. Potem pa en partizan reče drugemu: "Ej, kje so ti Nemci, da se jim ni kaj zgodilo?"

Meni je to takoo smešno.

Pa še tisti o Chucku Norrisu, ko smrt potrka na njegova vrata in reče: "Ups, napačna vrata."

Potem sem šla na stranišče in pustila Milo samo s telefonom, ki je snemal, ter ji naročila, naj mi zaupa kakšno skrivnost.

Mislim, da bo Doroteja razočarana, da nisem povedala nobene skrivnosti, ampak v bistvu ne vem no … uuu … čakaj.
Spomnim se, da sem v prvem letniku izvedela od ene profesorice, da na šoli krožijo govorice, da naj bi bil eden izmed profesorjev med prostozidarji. To se mi je zdelo zelo fascinantno, ker se v resnici ni nihče ukvarjal

s tem. Če je res kdo izmed profesorjev med prostozidarji, ni to vredno neke preiskave? Mislim, ne v smislu policija, ampak tako … Tej govorici nismo posvetili dovolj časa.

Razmišljam, da sem vse srčke podelila prostorom na Drugi, ampak sem imela te prostore v resnici rada zaradi ljudi, s katerimi sem tja zahajala, tako da podarjam srčke tudi vsem tem ljudem, s katerimi sem bila v teh prostorih.

Mila, tudi jaz ti podarjam en velik srček. Hvala, da si si vzela čas zame in za Borca!

// Doroteja Drevenšek

JUŠ

KOCUTAR

“Življenje je podmnožica vsega skupaj, tukaj je samo zato, da ga izkusiš.”

Juš je dijak 4. letnika programa mednarodne mature. Vključen je v matematični, fizikalni in astronomski krožek. Nagrade in priznanja na tekmovanjih kažejo na njegovo strast za ta področja. Že 9 let igra trobento. V svojem prostem času rad bere in igra šah.

Zakaj si se vpisal v program MM?

V bistvu nisem nikoli razmišljal o ničemer drugem. Že moja sestra je hodila na MM, zato sem že od šestega razreda vedel, da se bom vpisal v ta program. Zdelo se mi je kul, da imaš pouk v angleščini, kar je verjetno tudi bolje. Prednosti pa nisem zares nikoli poznal, saj nikoli nisem bil prepričan, da res želim študirati v tujini.

Kaj greš študirat in zakaj si se za to odločil?

Študirat grem matematiko. Zadnja tri leta sem pogosto “delal” matematiko zaradi tekmovanj, ker je zabavna in spodbuja dopamin, sploh ko pravilno rešiš prav kak težek primer. Veš, da si dosegel nekaj, kar ni očitno. Hkrati sem se vedno zavedal, da je matematika, ki jo delaš na univerzi – raziskovalna matematika, zelo drugačna. Zanjo potrebuješ veliko časa in fokusa. Sicer je še nisem izkusil, vendar vem, da ni ista kot tekmovalna matematika, kjer so problemi nastavljeni zate in jih znaš rešiti, če vanj vložiš tri ure. Kakor koli, všeč mi je, ker je pri matematiki vse logično in vse drži. Matematikom se ni treba spraševati, kaj je res in kaj ni, saj je zagotovo res (ta trditev je sicer debatable).

Kdo je tvoj najljubši profesor?

Odločam se med tremi: Jagodič, Gajser in Svetel. Vsi so legende, vsi so OK. Gajser matematiko itak obvlada, tu ni debate. Obvlada tudi učenje matematike, ve, da ni nobenih bližnjic. Otrokom moraš dopovedati, kaj je res in kaj ni, kaj lahko in česa ne smeš delati pri matematiki. Teži za domačo nalogo, moraš jo delati, saj je to edini način, da boš naredil napredek.
Jagodič se mi zdi od vseh profesorjev najbolj človeški. Tudi ko se z njim pogovarjaš ali vidiš, kako uči, se nikoli ne zdi kot profesor. Zdi se identično, kot bi jaz učil nekoga ali mu zgolj želel razložiti nek fizikalni koncept ali karkoli. Zaveda se tudi, da je fizika v določenih pogledih le model, ki smo si ga izmislili, in on se zaveda meja teh modelov. Način, kako uči fiziko, je popoln. Malo je škoda, da je postal ravnatelj.
Zdaj pa še Svetel. Najprej disclaimer; če si pred njim imel Megliča, ki je iz tebe napravil robota, ki zna "delati" slovenščino in se zaveda vseh slovničnih pravil, pravilnega načina razmišljanja ob analizi literarnega dela, ti mogoče Svetel ne bo tako ležal. Svetel te res obravnava, kot da znaš vso literarno teorijo tega sveta in te fore, kar mi je všeč. Pri pouku smo se samo pogovarjali o književnih delih, jaz sem poslušal, izvedel nove stvari, se ogromno naučil in dobil nov pogled na literarna dela. Zato sem pri njem tudi veliko bolj vzljubil slovenščino.

Kaj je tvoje sanjsko delo?

Raziskovalna matematika se mi zdi OK. Delu moraš biti res predan. Lahko se izoliraš od zunanjega sveta in ti ni mar, kaj se v njem dogaja. Ampak že iz svojih izkušenj vem, da je lahko matematika, kadar rešuješ nek problem in ga ne moreš rešiti, zelo depresivna. Učenje matematike se mi zdi v redu. Delaš nekaj, kar ti je všeč, in motivacijo lahko vzbudiš v drugih ljudeh. Verjetno je nekaj povezano s tem, da znanje predajaš ali pa ga razvijaš. Vem pa, da to ni ravno ekonomsko zaželjeno. Ne želim delati ničesar, s čimer bi zavajal ljudi. Recimo, da bi uporabljal matematiko v finančne namene in povečal dobiček za neko firmo, ki ni OK. Ali pa pisal programe, zato da bi na internetu upokojence zavajal, naj kupijo nek izdelek. To se mi ne zdi idealna služba.

Kako poteka mednarodna matematična olimpijada?

Žal je še nisem izkusil v živi obliki, v smislu, da bi bil tam s šeststo ljudmi na kupu, ampak sem bil kljub temu na olimpijadi v Švici, saj je švicarska ekipa povabila slovensko. Dva tedna smo bili v Alpah v neki vasi. Prvi teden smo delali matematiko, potem smo odpisali tekmovanje v hotelu, nato pa smo se imeli fajn in dosti hodili po gorah. No, Švicarji niso, njim je to vsakdanje, Slovenci pa smo hodili po 2500 tisočakih. To je bila, ne hecam se, ena najboljših izkušenj v mojem življenju. Pa še dobro mi je šlo. Pohvala je nekaj, kar sem pričakoval, in nekaj, kar sem dobil. Letos bo na Norveškem, v Olsu, in upam, da bo podobno. Polovica ekipe bo z Druge, kar je zelo velik dosežek. Namen imam dobiti srebrno medaljo ali nekaj. Skratka, matematična olimpijada je tekmovanje, ki bi ga vsakemur priporočal.

Če bi lahko imel eno supermoč, katero in zakaj?

To je pa kontroverzno, haha. Ne želim kontrolirati drugih ljudi, zato ne želim biti neviden ali pa brati misli. To odpade. Ne želim doseči neke absolutne resnice v smislu, da bi goljufal pri, recimo, matematiki ali pa vedel, kaj je smisel vesolja. Rad bi imel nekaj fajnega, zanimivega, nekaj, kar bi sprožalo izločanje dopamina, ne bi pa spremenilo sveta. Ena zelo dobra supermoč je, da lahko zaspiš takoj v trenutku. Rečeš si, danes bi rad 8 ur spal, greš spat ob desetih in se zbudiš ob šestih. To se mu zdi ful dobra supermoč, ki bi si jo želel. Neposredno bi izboljšala kvaliteto življenja.

Kako igranje trobente usklajuješ s šolo?

To je kar enostavno, ker nisem v srednji, ampak v nižji glasbeni šoli. S profesorjem sva v bistvu dobra prijatelja. Stvar je taka: občasno imam izbruhe motivacije tudi za trobento, in to delam en mesec v eno. Potem naslednji mesec ne bom imel motivacije in prav zares ne bom vadil.
Imam privilegij, da je moj profesor "OK with everything". Razumel bo, da bom en mesec zanič, drugi mesec pa bom igral popolno. Majhen problem je, da tak način dela pri trobenti ne deluje, saj za igranje potrebuješ kondicijo v ustnicah. In če ne boš pogosto igral, se bo ta kondicija zmanjšala in ne boš mogel igrati. Pri katerem drugem inštrumentu bi to morda šlo.

Challe Salle?

Challe Salle, skoz' pozitiva! On je umetnik. Na Vrhniki sta rojena dva najpomembnejša slovenska umetnika. Prvi je Challe Salle, drugi je pa seveda Ivan Cankar. Inspirira me, veš, skoz' pozitiva, ko imaš poln kufer vsega, ampak hkrati pa gud vajb in vzameš si stvari lagano. Hkrati pa dela glasbo za vse: za črnce, belce, čefurje, Slovence (to je iz njegove pesmi To je to). Njegova glasba je dobra, ob njej uživam. Slovenski raper no. 1. Med leti 2012 in 2017 je bil gangster in je delal slavne pesmi, kot To je to, Ona je kurva ali pa Borba. Naslov albuma je bil Kristalno jasno. Moto njegovega izražanja je bil, kaj izkusiš, če odraščaš v Ljubljani v začetku 2000, si otrok priseljencev in ljudje grdo ravnajo s tabo, ti pa se moraš braniti. Ne vem, nisem bil takrat tam. Z Matijo, sošolcem, sva preko Bolhe v drugem letniku kupila njegov stari album, na katerem so pesmi, ki jih ni na YouTubu, torej so svetu nedostopne. Lahko organiziramo nek listening party: želiva ga predvajati javno, da ljudje slišijo vse skrite dragulje tega albuma.

S čim se je najbolje "vliti"?

Odgovor ni enolično določen, ampak Redbull vodka je dobra. Zelo sladko in zelo veliko alkohola. Če si zmešaš katero koli energijsko pijačo z alkoholom, lahko uživaš. Če bi rad bil bolj kulturen, vzemi vino.

Ali je človeška neumnost res večja od vesolja; si se v srednji šoli srečal s kakšnim dokazom za

Zdaj si me pa dobila. Rekel bi ja, ker so eni ljudje ful glupi. Če te zanimajo anekdote, ki bi potrdile to hipotezo, jih imam veliko na zalogi, ampak ali je to res večje od vesolja? *Dolgo razmišljanje.* Moj končni sklep, final answer, bi bil, da je vesolje vseeno malo večje. Čisto malo. Pač, poglej okoli sebe. Se ti zdi življenje res to ali se ti zdi življenje kot nekaj, na kar moraš gledati kot na meme. Prej kot dojameš, da je človeštvo in življenje

šala in da ga ne smeš dojemati na preveč resen način, prej ti bo bolje. Veliko samoironije potrebuješ, da recimo 10 ur razmišljaš o nekem matematičnem problemu, ki ne bo imel nobenega učinka nate ali na kar koli drugega. In kasneje ugotoviš, da v resnici sploh ni tako pomemben. Torej; moj odgovor bi bil, da je vesolje večje. Življenje je samo podmnožica vsega skupaj, tukaj je samo zato, da ga izkusiš, in to je to.

Juš, hvala!

// Maša Kovač

ANA

GRDADOLNIK

“Res vrhunski glasbeniki so hkrati vedno najbolj skromni, trudijo se za to, kar delajo, in ostajajo vedno zvesti samemu sebi. Vedno se želim držati teh načel.”

Ano Grdadolnik je širša javnost spoznala po nastopu v osmi sezoni oddaje *Slovenija ima talent*. Mi jo poznamo še dlje – v štirih letih na Drugi je nastopila na mnogih šolskih prireditvah, ob tem pa na več pevskih tekmovanjih. Pogovarjali sva se predvsem o tem, kako prepoznavnost vpliva na njeno življenje ter kako ustvarja.

Širša javnost te je spoznala po nastopu v oddaji Slovenija ima talent, kjer si navdušila predvsem žiranta Lada Bizovičarja, I4. 5. 2022 pa nastopaš še na koncertu Jana Plestenjaka v Stožicah. Katere so glavne stvari, ki si se jih že naučila od večjih imen na

Naučila sem se, da so res vrhunski glasbeniki hkrati vedno najbolj skromni, trudijo se za to, kar delajo, in ostajajo vedno zvesti samemu sebi. Vedno se želim držati teh načel.

Zelo hitro si postala prepoznavna širši množici. Kaj te je ob tem najbolj presenetilo? Kako se s tem spopadaš?

Hmm … Mogoče nisem bila vajena, da me ljudje s pogledom opazujejo. Najprej me je to motilo, ampak se je zdaj vse skupaj umirilo. Ali pa sem se samo navadila. Definitivno je to bil zame velik preskok.

Si bila zaradi pogostejših odsotnosti deležna kakšnih posebnih prilagoditev v času snemanja oddaje Slovenija ima talent?

Seveda, profesorji so se mi prilagodili, kolikor so se lahko, in sem res vesela, da so me šola in profesorji podprli, saj sem imela res ogromno obveznosti.

Dijaki Druge te poznamo predvsem zaradi pevskih uspehov. Na kateri študij si se prijavila in kako vidiš svoja prihodnja leta, predvsem usklajevanje študija s hitro cvetočo kariero?

Hmm, moj cilj je študij prevajalstva (angleščina, slovenščina, nemščina) v Ljubljani. Definitivno se zavedam, da bo velik zalogaj kombinirati študij z razvijanjem kariere, ampak sem se odločila, da je to ena stvar, ki jo enostavno moram storiti. Zelo rada imam izzive in menim, da bo tudi to eden od njih.

Tvoji singli Kam, Zgodbe in Ko sanje oživijo so tako stilsko kot tematsko med seboj precej različni. Kako bi z nekaj besedami opisala svoj stil oziroma bi raje rekla, da vedno rada poskusiš nove stvari?

Menim, da svojega stila še nisem čisto oblikovala in nimam specifičnega okusa za glasbo, zato mi je všeč več stilov. Nisem pa še prišla do točke, da bi lahko izbrala zgolj en specifični stil.

Na šoli te lahko pogosto vidimo s slušalkami v ušesih. Od kod črpaš največ navdiha za besedila in pesmi, ki jih napišeš sama? So to bolj izkušnje in dogodki ali se morda zgledueš po drugih umetnikih?

Največ navdiha definitivno ponujajo vsakdanje situacije, dogodki, izkušnje, ki so me izoblikovale v osebo, kakršna sem danes. Kar se besedila pesmi tiče, je moj navdih Ed Sheeran, saj njegove pesmi pripovedujejo neizmerno čutne zgodbe. Od Slovencev je zame vzor pri pisanju besedil definitivno Rok Lunaček.

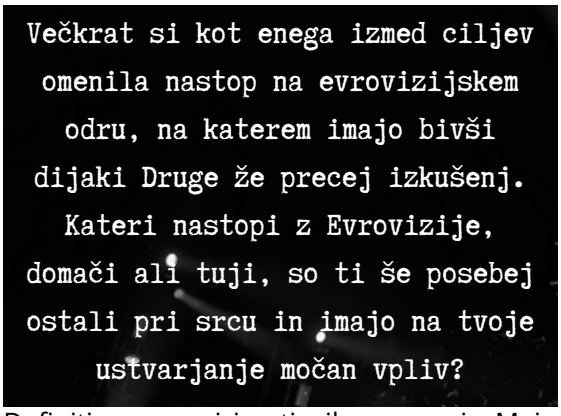

Definitivno se mi je vtisnila v spomin Maja Keuc, saj je bila res vrhunska. V spominu mi je ostala tudi Eleni Foureira, ki je leta 2018 pela pesem Fuego in ji je za las ušla zmaga.

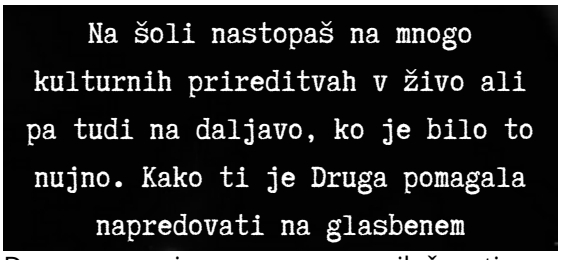

Druga ponuja ogromno priložnosti za nastopanje, zaradi tega sem dobila dodatno samozavest za nastopanje, saj se tudi dijaki med seboj podpiramo in si delimo spodbudne misli.

// Ela Žagar

SEBASTIAN

DOMINKO

“ Poslušanje glasbe je tudi vedno del priprave. Od glasbe, pri kateri adrenalin kar zaplapola po žilah, do glasbe, ob kateri bi se lahko zjokal, čisto vseeno, samo da je nekaj.”

Sebastian Dominko je v letu 2022 končal športni oddelek naše šole in nadaljuje študij v Ameriki. V teniškem svetu je med mladimi zelo prepoznaven, v Sloveniji pa eden izmed najboljših in trenutno najuspešnejših tenisačev. Preteklo leto se je v dvojicah preizkusil na prestižnem mladinskem turnirju Roland Garros, kar je bila zanj izjemno dragocena izkušnja za nadaljevanje kariere. Brez razumevajočih profesorjev naše šole, ki so mu pomagali usklajevati treninge, turnirje ter ocenjevanja, bi mu šola ter matura zagotovo povzročali večje težave in za to prilagajanje jim je še posebej zelo hvaležen. Druge ne bo pozabil. Čeprav je bil veliko odsoten, mu ostajajo srednješolska leta v lepem spominu.

Kako bi se opisal v treh besedah?

Radodaren, trmast, spoštljiv.

Uspešno si opravil maturo. Kako si usklajeval učenje s turnirji in treningi?

Maturo sem res uspešno opravil, nisem ciljal na visoke ocene, saj jih nisem potreboval za študij v Ameriki. V tistem obdobju sem treniral malo manj, saj sem se fokusiral na učenje.

Kje boš nadaljeval šolanje? Zakaj prav tam? Veliko naših dijakov je imelo stisko pri iskanju stanovanj v tujini. Si imel

Študij trenutno nadaljujem v Ameriki na University of Notre Dame. Še vedno imam visoke cilje v tenisu, ampak izobrazba je tudi zelo pomembna. V Ameriki smo našli možnost, ki mi omogoča dober tenis na dobri univerzi. Živim v kampusu, kar je pravilo, tako da nisem imel nobenih težav z iskanjem stanovanja.

Verjetno nisi pogosto malical v šoli, takrat ko pa si, kje si najraje preživel najdaljši odmor?

Cantante Café je bil vedno moja prva izbira. Lahko rečem, da smo s prijatelji bili tam že redne stranke.

Imaš morda posebne rituale pred tekmami, dihalne vaje ali poslušanje glasbe?

Rad sem v družbi, kjer je dobra energija, tako se laže sprostim in pripravim na tekmo. Glasba je tudi vedno del priprave. Od glasbe, pri kateri adrenalin kar zaplapola po žilah, do glasbe, ob kateri bi se lahko zjokal, čisto vseeno, samo da je nekaj.

Kaj je tisto, zaradi česar ti bo Druga ostala v lepem spominu?

Ljudje in vzdušje na Drugi je res nekaj posebnega. Zaradi pogoste odsotnosti sem to mogoče še bolj opazil, sploh ko sem se vračal nazaj s potovanj.

Meniš, da ti je Druga s prilagoditvami pomagala pri tvoji teniški poti in ali svetuješ tudi drugim perspektivnim športnikom, da se odločijo za športni oddelek na naši šoli?

Druga ima ogromno ljudi, ki so pripravljeni pomagati. Od tebe je odvisno, ali jih poiščeš in narediš svoj del, ki ga zahteva šola. Sam sem zadnje leto skoraj vse delal individualno s profesorji, kar mi je pomagalo tudi pri maturi.

Hvala za intervju, želim ti še veliko uspehov na teniški poti ter uspešno dokončan študij. Upamo, da bo tvoj lopar res kdaj krasil našo šolsko vitrino.

P. S. Sebastiana lahko vidite na reklamnih panojih po Mariboru (največkrat na avtobusnih postajah).

// Zala Kacjan

ALJA

PUŠIČ

“Upor svetu je ostati iskren.”

Moja sogovornica je bila dijakinja 4. c. Pred intervjujem sva se veliko srečevali na Poštni, v Čajeku, na literarni delavnici, v Amfiteatru … Prostori, ki so pomemben del Alje, in prostori, ki so bili pomembni zaradi nje. V pogovoru mi je razkrila, da se rada fotografira s filtri sadja in zelenjave, rešuje križanke z dedkom, hodi na sprehode z Nežo in z družino na vikend. Alja je pesnica, igralka in, kot jo rada poimenujem sama, sonček. Druga je zaradi nje bogatejša za veliko literarnih nagrad; od Beletrinine za Naj pesem do uvrstitve med najboljše na natečaju Mala Veronika …

Alja, na šolskih hodnikih si se vedno vedro sprehajala in širila pozitivo. Kaj je recept za srečo?

Najprej me zelo veseli, da tako misliš in da se to opazi. Res se trudim biti čim bolj tako naravnana, ker se mi zdi, da te negativne stvari lahko zelo hitro potegnejo vase. Tudi sama dostikrat zapadem v depresivne spirale. Ampak sem hvaležna, da sem se že doma naučila na stvari gledati s pozitivne plati. Zelo rada se smejim, hecam. Sama sebi sem zelo smešna (hihi). Ker lahko gre v življenju toliko stvari narobe in je toliko stvari, za katere bi se človek lahko obremenjeval … Zdi se mi najbolje, da stvari samo pustiš pri miru in se predaš toku. Moraš se sprostiti. Malo moraš biti tudi naiven. Ja, to je recept za srečo. Moraš se malo pretvarjati, da si pomemben, čeprav nisi, ker če razmišljaš samo o svoji eksistenci in o tem, kako smo majhni, kako je vse brezveze, potem ne moreš biti srečen, ker te to tako žuli. Te stvari je treba odmisliti, iti ven ter delati to, kar te veseli.

Kdo so pa bili tvoji sončki na šoli?

profesorji, za katerega se mi zdi, da se lahko zgodi samo pri nas. Ta nek pol prijateljski pol učiteljski odnos, ki ga lahko imaš. Res bi z vsemi klepetala, če bi lahko. Profesorji Mikić, Preglau Borko, Alenka Novak, Mateja Krumpak – ti so me najbolj nasmejali od vseh. Se mi zdi, da ni bilo treba veliko pojasnjevati, da so me razumeli.

Zaupaj mi kakšno majhno vsakodnevno radost, povezano z Drugo.

Najbolj me razveseli, ko zazvoni konec tretje ure in se vsi poženejo iz svojih razredov, da bodo čim prej v Pečjaku. In jaz s temi ljudmi tekmujem. Dirkam z njimi, in to mi je res najbolj fajn. Uživam tudi v tem, ko gledam ta vrvež v kavarnah zraven šole, kako se ljudje sončijo in se imajo lepo. To mi je dalo neko upanje, da se še splača hoditi na šolo tudi v maju.

Kaj si na naši šoli finega ušpičila?

Enkrat nismo mogli iz razreda, ker smo se nekako uspeli zakleniti vanj. Ne vemo, kako smo se zaklenili, in ne vemo, kdo je na šoli spustil plin. Zdaj pa se sami odločite, če gre za kakšno korelacijo. Prvič nas je rešil naš hišnik, drugič pa ravnatelj Marko Jagodič. Sicer pa se mi zdi, da je moja potegavščina to, da sem v tem svetu, ki je dostikrat zlagan in v katerem se vsi radi pretvarjamo, ostala in postala jaz. To, da sem ostala pristna. In vesela sem, da sem našla ljudi, ki so me sprejeli takšno. Upor svetu je ostati iskren.

Najlepši spomin, povezan z Drugo pa je …

Mislim, da maturantski ples in maturantski izlet, ker smo bili vsi res presrečni, da smo ju imeli. In ta velika možnost, da ju ne bi imeli, se pravi ta skepticizem, če bomo lahko šli, je vplival na to, da smo še bolj uživali, ker smo lahko šli in ker smo lahko bili skupaj. Takrat sem res začutila pripadnost razredu. Se mi zdi, da smo se zdaj, v četrtem letniku, res našli in postali razred, v katerem sem si vedno želela biti, in to ima zdaj tudi grenko plat, ker se moramo posloviti, ampak sem optimistična, da bomo ohranjali stike.

Zelo aktivna, uspešna in ustvarjalna si bila na literarnem področju. Petkove literarne delavnice nisi nikoli zamudila. Kaj je najpomembnejše, kar si od srečanj odnesla?

Literarna delavnica mi je dala neko moč v slogu. Že prej sem imela širok besedni zaklad, ker sem vedno dosti brala, nisem pa velikokrat prebirala poezije. Na literarni pa sem prebrala ogromno pesmi nekih znanih avtorjev, ki jih je predstavila mentorica, pa tudi tistih, ki smo si jih izmenjali med sabo. Potem pa s tem, kar slišiš in kar čutiš, da bi rad povedal, izoblikuješ svoj slog. Kadar sama prebiram pesmi, sem najbolj občutljiva nanj. To je prvo, kar me pri nekom zmoti. Manj bi me zmotila neka slovnična napaka, kot če je pesem slogovno slabo napisana. Zato tudi v romanih najbolj cenim to, kako so napisani, ker se mi zdi, da je ideja v osnovi skoraj vedno dobra, kako pa do nje pripelješ bralca, dosežeš s slogom. To sem začela nekako bolj ceniti, ta globlji pomen literature.

Seveda pa sem na literarni dobila to samozavest, ki sem jo potrebovala na vseh področjih, ne samo na umetniškem, in sem jo preko dobrih odzivov na svojo poezijo dobila. Zdi se mi, da je v umetnosti sicer dosti nezdravega in zavistnega okolja, ampak smo si na literarni delavnici ustvarile zdrav ekosistem, v katerem smo lahko res vse rasle in delale stvari točno tako, kot smo želele.

Pomemben prostor si imela tudi v Amfiteatru, sodelovala si pri gledališki skupini GNOSIS. Kaj ti pomeni gledališče? Kdaj si ugotovila, da te to veseli?

Gnosisu sem se priključila v tretjem letniku. Prvo leto je bilo samo na daljavo, sicer smo imeli neke načrte, ampak jih nismo izvedli, ker ni bil nihče motiviran. Potem pa smo, takoj ko smo prišli letos v živo skupaj, zelo dobro funkcionirali kot ekipa. Vsi smo se zelo dobro počutili. Na daljavo nisem tako padla noter, ker so se mi zdeli vsi zelo različni. V četrtem letniku pa sem se res našla med njimi. In zdaj, ko ni več predstavic, mi kar manjka ta zanimiva in v bistvu raznolika družba, ki pa jo druži ljubezen do gledališča. Mislim, da se naši dobri odnosi poznajo tudi na odru, kjer je res zelo fajn. Naučila sem se tudi tega, da se na slab dan potrudiš za ekipo in za predstavo in malo pospraviš svoj ego za neko skupnost. Res sem zelo vesela, da me je Svit na gledališki šoli opazil in me vključil v predstavo.

Pred tabo so tudi sprejemni izpiti za študij arhitekture. Zakaj ravno arhitektura?

Že od otroštva sem imela to željo, da bi postala arhitektka. Fascinira me ta ideja prostora in kako si upamo razpolagati z njim. Mislim, da se to pozna tudi v mojih pesmih. O čustvih ne pišem tako transparentno, ampak jih zmeraj zapakiram v neko idejo prostora, prehajanja, presipavanja. To je to, v čemer se povežeta ljubezen do arhitekture in moje pesništvo.

Kaj je tvoj skriti talent?

Uživajte ob ogledu in skenirajte QR kodo za Aljin skriti talent.

Kam pa zdaj?

Zdaj me čaka še matura. Potem pa že načrtujem nastop na Dnevih poezije in vina zaradi Beletrininega natečaja Naj pesem. Tudi na mariborskih Dnevih knjige se bom nekajkrat pojavila in, čeprav bo to med ustno maturo, se zelo veselim. Potem pa si med počitnicami želim v Amsterdam, v Berlin, na morje … Res komaj čakam, da si odpočijem. Potem pa na faks v Ljubljano.

Alja, hvala, da si si vzela čas zame in za Borca. Pogrešali te bomo!

// Doroteja Drevenšek

Gašper Drev v okvirjih

// Doroteja Drevenšek

To je intervju v fotografijah. Na njih so ujeti trenutki Gašperjevega šolanja na Drugi pa tudi tisti pred njo. Pust, maturantski, šolske malice v maskah, oranžni Slurpy in rdeče vedro. Nežno drsenje po strunah in dnevi, ko ostaneš v pižami. Včasih zmanjka besed (tudi nama jih je ***).

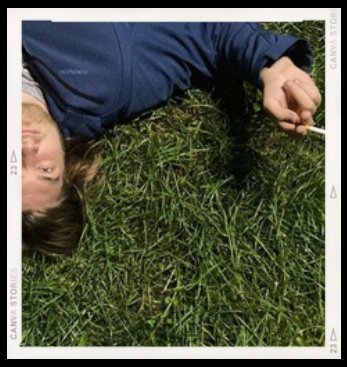

ANDRAŽ

ZIHERL

“Sprva sem sanjal o Ameriki, vendar so ljudje tam zelo površinski, pa še arhitektura me ni ravno pritegnila.”

Kaj te je vodilo do tega, da se vpišeš v program MM? Kdaj si se za to odločil?

Obstajata uradni in neuradni odgovor. Čisto uradni odgovor je ta mini esejček, ki ga napišeš, ko se vpisuješ v program. Neuradni odgovor pa je to, da nisem več želel športne. Zelo simple odgovor. K vpisu je pripomoglo tudi dejstvo, da izredno rad opazujem stavbe, ampak v Mariboru so samo tri lepe. Vem, zelo slab razlog, zakaj na mednarodno, ampak se povezuje s tem, da bi rad šel študirat v tujino. Sprva sem sanjal o Ameriki, vendar so ljudje tam zelo površinski, pa še arhitektura me ni ravno pritegnila. Sčasoma sem ugotovil, kako Amerike v bistvu ne maram. Nato sem se osredotočil na Veliko Britanijo in Nizozemsko, vendar sem videl, da je Velika Britanija vseeno predraga, zato sem se odločil za Nizozemsko. Izkazalo se je, da sem na koncu imel veliko točk za mednarodno in se tudi vpisal. Pritegnilo me je tudi dejstvo, da so predavanja v angleščini.

Kakšne so prednosti programa?

Rekel bi, da je prednost mednarodne, da se ti ob vpisu na tujo fakulteto ni treba ukvarjati z birokracijo – prevajanje diplome ipd. Z nacionalno maturo bi moral opraviti še dodatne izpite iz angleščine ali matematike, če pa si obiskoval IB, lahko ob vpisu po večini to tudi izkoristiš. S tem si rešen stotih evrov, ki bi jih sicer moral dati za opravljanje tovrstnih izpitov. Druga stvar je, da nekako spremeni tvoj mindset in te navadi, da odgovore pišeš esejsko. Kot primer lahko navedem ekonomijo, kjer smo pisali le en test tipa »ABCD« odgovori, od takrat naprej pa samo eseje. V primerjavi z ekonomijo na nacionalni se mi zdi to čisto nasprotje. Esejsko razmišljanje je pomembno na več faksih in MM te na to res dobro pripravi. Če pa želiš vseeno študirati v tujini, kljub temu da nisi šel na MM, to ni neprekosljiva ovira. Poznam ljudi, ki so z opravljeno nacionalno maturo uspešno konkurirali na fakultetah v Ameriki in na Nizozemskem.

Kdo je tvoj najljubši profesor?

To pa ni težko vprašanje. Moj najljubši profesor je David Gajser. Zdi se, da se izmed vseh profesorjev najbolj zaveda, kako bo v dijake spravil največ dolgoročnih informacij, ki so potrebne za maturo, in zdi se mi, da je daleč najpametnejši. S svojim sistemom učenja je absolutno genialen. Verjetno se mi zaradi njega matematike ni treba učiti toliko, kot bi se jo moral, če bi me učil kdo drug. (Čeprav se je ne dovolj!) Ima zanimiv karakter in pleše! Tega se spomnim še iz prvega šolskega dne v razredu. Poleg nas je sedel en tip in se pol ure pretvarjal, da je dijak. Vsi smo nasedli, saj zgleda zelo mlad, haha. Ko se je predstavila še naša razredničarka in kar naenkrat vklopila glasbo, ta tip vstane in začneta plesati. Mi smo samo zmedeno gledali in nismo razumeli, kaj se dogaja. Ko se je ples končal, je profesor rekel: »Jaz bom vaš profesor matematike.«

Kaj in kam greš študirat?

Razmišljam o treh smereh. Dve sta v Amsterdamu, ena v Tilburgu. Prva je aktuarstvo – finančna matematika, druga je politologija, tretja pa econometrics, kar je bolj matematično usmerjena ekonomija. Bil sem že sprejet na dve fakulteti od treh, nisem pa se še odločil, kam bom šel. Verjetno bom na koncu izbiral med politologijo in aktuarstvom. Predstavljam si, da je pri enem poklicu v igri veliko denarja, a me malo manj zanima, druga smer me bolj, prinese pa manj denarja. Nekakšen konflikt

Ali še na kakšne druge načine, kot je udeležba na volitvah, izražaš svojo politično

Sodeloval sem pri projektu Evropski parlament in EPAS, čeprav ne vem, če bi temu ravno rekel politično angažiranje. Zdi se, da

smo pri teh projektih predvsem izpolnjevali cilje profesorjev, recimo, da zmagamo na tekmovanju in pridemo v Evropski parlament. Na poti res dobiš nekaj znanja o tem, a drugače ne bi rekel, da se kakor koli angažiram. Ena izmed stvari, ki jih obžalujem, je, da ko so moji prijatelji hodili po raznih sodiščih, ker so bili obtoženi in kaznovani, da sem premalo naredil, da bi jih podprl. V resnici pa se razen pasivnih oblik demokratičnega uveljavljanja, kot je udeležba na referendumih in volitvah, ne ukvarjam s tem.

Se ti zdi politični sistem v Sloveniji dober?

Rekel bi, da politični sistem v Sloveniji ni najslabši, sploh glede na ZDA s svojim Electoral College, ki deli državo na dva dela. Tudi sistem v Veliki Britaniji, First Past The Post, ni idealen, saj lahko stranka dobi ogromno glasov, a če jih ima manj kot prva stranka, dobi nič poslancev. V primerjavi s temi sistemi je naš celo OK. V primerjavi z državami, kot je npr. Nova Zelandija s preferenčnim sistemom glasovanja, pa bi se naša država lahko še izboljšala. Moti me tudi to: če stranka dobi vsaj 1 % glasov, je deležna finančne podpore parlamenta. Čeprav so to najbolj random čudne stranke, ki jih vodijo populisti ali antivakserji, dobijo denar iz skupnega proračuna. To se mi zdi popolnoma neumno.

Katera stranka ti je najbliže in zakaj?

Izmed slovenskih strank mi nobena stranka ni najbliže, ampak bi jih lahko rangiral. Na splošno, s celega sveta, mi je najbližje stranka Janisa Varufakisa, grškega finančnega ministra v času evrokrize v Grčiji. Ko je izpadel iz vlade, je ustanovil svojo stranko. Cilj te stranke je ustvariti neko evropsko identiteto in skozi ustvarjanje le-te neko skupno Evropo, evropsko federacijo recimo. Ta stranka je močna hkrati v grškem in evropskem parlamentu. Njene ideje so, vsaj zdi se, najboljše v času, ko ogromne države, kot sta Amerika in Rusija, prodirajo po svetu, širijo svoje sisteme ter delijo Evropo Ta stranka širi vrednote o skupni Evropi, evropski identiteti, skupnih državah, skupni vojski, skupnem proračunu, ki bi bil širši kot zdaj, v Evropski uniji. To bi lahko bila najboljša verzija naših držav za prihodnost.

Se ti zdi, da je na Drugi kakšna stvar, ki bi jo bilo potrebno nujno spremeniti? Zakaj?

Ena izmed kritičnih točk II. gimnazije je, da ljudje na šoli socialno dozorijo mnogo pozneje kot dijaki na drugih šolah. Rekel bi, da je to posledica tega, da ljudje živijo v nekem socialnem mehurčku, kjer je vrednota znanja potisnjena tako naprej, da nekako pozabijo na druge stvari. Potem ko se ta socialna dozorelost zgodi v četrtem ali pa poznem tretjem letniku, izbruhne na tak način, da se ta študioznost, ki jo je Druga želela doseči pri dijakih, na faksu spremeni v absolutni burnout. To opažam pri sebi in svojih sošolcih, na splošno pa pri vseh dijakih četrtega letnika. Zdi se, da ljudje, ki mislijo, da je Druga kul zaradi učnih navad in trdega dela, pridejo na šolo in pripomorejo k tej akademski zagnanosti. Ustvari se mehurček ljudi, za katere sta značilni introvertiranost in delavnost. Lahko bi rekli, da intelektualnost povežemo s slabimi socialnimi sposobnostmi. To dolgoročno ustvarja družbo, ki nekako ne zna delati sama s seboj. Veliko ljudi in tudi sam na primer razen svojih bivših sošolcev ne poznamo nikogar z Zdravstvene. In šola je 20 m vstran. Morda to govorim le iz svoje perspektive, ker smo bili dve leti doma zaprti in nismo mogli karakterno napredovati. Kakor koli, šola bi res lahko bolj vplivala na socializacijski proces, predvsem z organizacijo dogodkov, z možnostmi, da ljudje sodelujejo med seboj, se spoznajo, in ne živijo več zgolj v teh mehurčkih, ki jih

Opiši mi tvoj najbolj nor "highschool experience". Nekaj najbolj nenavadnega, kulskega, kar se ti je v času srednje šole zgodilo.

Poleti sva s prijateljico spontano šla na Irsko. Nič ni bilo načrtovano vnaprej. Ko sva prišla na Dunaj, je deževalo in morala sva čakati 20 ur do naslednjega dne. Nekako nama je celo uspelo prespati. Ko sva prišla na Irsko, nisva imela ničesar rezervirano, pa tudi irsko

vreme, lahko si predstavljaš, kakšno je bilo, nama ni bilo naklonjeno. Hodila sva iz kraja v kraj in iskala razne Airbnbje, Booking apartmaje, kar koli, da bi lahko kje prespala. Šok je bil, da nama je na koncu celo uspelo. V tem času sva spoznala dva Američana. En tip je bil iz Connecticuta. Pričakoval bi, da je nek kul hipster. Ampak v resnici se je izkazalo, da je velik trumpist, ki bi želel pobiti celotno populacijo New Yorka. Razlagal nama je, kako bi to storil. Drugi Američan, za katerega sva tudi pričakovala, da je kul, ker sva ga spoznala v nekem youth-hostlu, je bil učitelj, a presenetljivo tudi trumpist. Ker je bil za ameriške standarde »izobražen«, je deloval zelo vzvišeno. Neko noč sva spala v hostlu in sredi noči prideta dva pijana, 60-letna Irca in se začneta dreti irske žaljivke, »eejit« ipd., kar je sproti prevajala prijateljica. Nikogar še nisem slišal tako glasno smrčati kot njiju. Bila sva tudi na pečinah. Na koncu nama je uspelo preživeti.

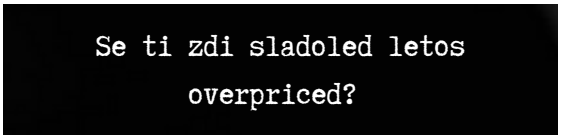

Cene so seveda grozne, kriva je inflacija, haha. Zdaj je sladoled pač 1,5 evra. Vendar me še ni tako zadelo. Prejšnji teden smo šli s prof. Mikićem v Strasbourg, kjer sladoled stane 3,9 evra, tako da smo lahko srečni, sploh če se primerjamo z drugimi evropskimi državami.

Hvala!

// Maša Kovač

ADAM

KAMPLET

“Delajte, kar vas veseli.”

Za Adama Kampleta bomo v svetu glasbe vsekakor še slišali. Prepoznavna osebnost Konservatorija za glasbo in balet v Mariboru, dijak, ki usklajuje tri šole naenkrat, ob tem pa najde prosti čas, da lahko sede za klavir ter ustvarja za svojo dušo.

Glasba je dejansko sestavni del tvojega življenja. Če bi šel na samotni otok, si predstavljam, da bi s seboj vzel klavir. Kdaj se je zbudila ta ljubezen do glasbe, kdaj si prvič zaigral na klavir?

Z glasbo sem obdan od rojstva naprej, saj izhajam iz glasbene družine. Oče je skladatelj, mama flavtistka in starejši brat pianist, zatorej se je moja strast do glasbe oziroma umetnosti razvila zelo zgodaj in spontano. Kot otrok sem lahko vsakodnevno užival ob njihovem muziciranju, skupaj smo obiskovali koncerte. Takrat sem se odločil, da želim tudi sam dodati svoj kamenček mozaiku glasbene umetnosti. Težko rečem, kdaj sem prvič zaigral na klavir, verjetno še preden sem se zavedal samega sebe. Prvič sem nastopil na koncertu, ko sem bil star 5 let.

Predpostavljam, da je dokaj težavno usklajevati urnik II. gimnazije ter Konservatorija. Kako si dejansko uspel, je bilo v obdobju karantene kaj laže ali še teže?

V prvi letnik Konservatorija za glasbo in balet Maribor sem pričel hoditi v osmem razredu osnovne šole, tako da sem v drugem letniku gimnazije že zaključil z izobraževanjem na Konservatoriju in opravil maturo iz glasbe. Nato sem nadaljeval z izobraževanjem na Akademiji za glasbo in upodabljajočo umetnost v Gradcu, kjer se prav tako izobražujem že od dvanajstega leta. Tako sem v določenem obdobju usklajeval urnik treh ustanov. S tem nikoli nisem imel težav, saj mi je odločba o vzporednem izobraževanju omogočala mnogo olajšav.
Verjetno sem eden redkih, ki sem v obdobju karantene zelo užival, saj sem bil še bolj produktiven. Vsak odmor sem izkoristil za vadenje klavirja in tudi nekatere ure pouka, pri katerih "nismo" potrebovali vklopljenih spletnih kamer.

Številna glasbena tekmovanja prinesejo številne uspehe, včasih tudi poraze. Koliko vztrajnosti, truda je potrebno vložiti, da dosežeš, kar si zadaš? Se raje prepustiš toku in se zgodi, kar se?

Lahko bi rekel, da si ves čas zadajam določene cilje, saj vedno vadim z namenom, da bi igral še bolje kot prej; prav tako je namen vsake ure s profesorjem napredovanje in iskanje popolnosti, ki je v umetnosti nedotakljiva. Zatorej je količina truda in vaje neomejena – čim več, tem bolje. Menim, da tekmovanja nikoli ne prinesejo porazov, saj nam koristijo na razvojni poti, ker so napolnjena z bogatimi izkušnjami, ki jih mlad glasbenik ne more pridobiti nikjer drugje.

Zaenkrat še neizpolnjena želja po sodelovanju, če morda ni prevelika skrivnost. Kje na svetu bi se želel še predstaviti, s kom bi želel sodelovati?

Nimam določenega kraja, kjer bi se želel predstaviti, želim le igrati za vse tiste ljudi, ki se jih glasba dotakne in jim veliko pomeni. Seveda bi želel sodelovati z najboljšimi orkestri in dirigenti, s katerimi bi lahko kot solist izvedel meni najlepše klavirske koncerte. Prečudovito bi bilo tudi, da bi lahko kdaj igral skupaj s svojim največjim vzornikom, ki me najbolj motivira in navdihuje, z izjemnim, edinstvenim pianistom, Evgenyjem Kissinom.

Kam se podajaš po zaključeni srednji šoli? Kje se vidiš čez 20 ali 30 let? Imaš kakšen nasvet za sebe čez toliko let?

Nikoli si ne bi mislil, da bom takoj po zaključeni srednji šoli postal učitelj klavirja, četudi le za kratek čas. Trenutno namreč na Konservatoriju za glasbo in balet nadomeščam pianistko, ki je na porodniški. To delo me res neizmerno osrečuje in navdihuje, saj so otroci zelo nepredvidljivi, iskreni, radovedni in zabavni.

Prav tako bom ves ta čas obiskoval zasebne ure klavirja pri svojem profesorju v Gradcu in se udeleževal drugih mojstrskih tečajev za klavir. Ko bom zaključil s poučevanjem, bom študij klavirja verjetno nadaljeval v Gradcu. Sam se bom zagotovo še naprej šolal pri izjemnem mariborskem opernem pevcu, gospodu Emilu Baroniku, ki mi predaja svoje bogato pevsko znanje. Težko rečem, kaj bo z mano čez toliko let, saj se stvari lahko spremenijo zelo hitro; verjamem, da bom užival in se zabaval, kar koli bom že delal. To je tudi moj nasvet za vse: delajte, kar vas veseli.

Najljubša prigoda iz srednješolskih klopi? Ste bili vedno pridni ali ste tudi kaj ponagajali profesorjem? Ste morda s sošolci naredili kaj zanimivega? Bi se še vrnil v šolske klopi II. gimnazije ali bi se vpisal kam drugam, če bi se še enkrat odločal?

Verjetno sem bil kar priden, saj sem vsak glavni odmor od prvega letnika dalje preživel v šolski čitalnici, kjer sem poskušal opraviti čim več obveznosti za šolo. Razen vsakodnevnih zanimivih prigod se ne spomnim, da bi s sošolci ušpičili kaj posebej zanimivega. Z največjim veseljem bi se še enkrat vpisal na II. gimnazijo in z veseljem jo priporočam vsem, ki razmišljajo o nadaljnjem izobraževanju. Zelo sem razširil paleto znanja na vseh področjih, saj so profesorji res odlični in navdihujoči. V šoli sem se vedno počutil zelo domače in prijetno. Spoznal sem ogromno krasnih ljudi ter stkal prijateljstva, ki so res iskrena in zvesta.

Kaj pa kakšna anekdota s tekmovanja, nastopa, kako se spominjaš svojih prvih nastopov?

Prvič sem stal na odru, ko sem imel pet let. Po tem prvem nastopu so me vsi sorodniki in učiteljica navdušeno spraševali, kako sem se počutil. Odvrnil sem jim: "To ni bil pravi nastop, ker mi nihče ni prinesel šopka na oder." To se mi je zdelo res zelo čudno, saj so na vseh koncertih glasbeniki na koncu dobili rože, jaz pa sem ostal praznih rok☺. Seveda sem že na drugem nastopu prejel šopek rožic, ki mi jih je prinesla babica, tako da sem bil navdušen.

Za zaključek morda vprašanje o tem, kako si preživel najbolj brezskrbne počitnice v življenju, kot pravijo nekateri. Priprava na začetek študija? Kaj časa za uživanje?

Kot sem že omenil, od septembra naprej preživljam popoldneve ob poučevanju otrok, ki se učijo igranja na klavir. Med temi počitnicami sem prav tako uspešno opravil izpit za motorno letalo, za katero sem se pričel šolati maja 2021. Trenutno končujem še izpit za čoln in avto. Del počitnic sem preživel na morju in v Pragi, največ časa sem namenil igranju klavirja, letenju in seveda druženju s prijatelji.

// Ana Potočnik

TIMOTEJ

ZAVEC

"Najprej moraš verjeti vase, šele potem lahko vate verjamejo drugi."

Timotej Zavec, svetovni članski prvak v kickboxu, je sicer dijak 4. š. Že štiri leta uspešno usklajuje gimnazijo s športom, zdaj pa, kot vsi dijaki četrtega letnika, obrača nov list, bliža se študij.
Na skorajda že poletni dan sva se pogovarjala o njegovih štirih letih na Drugi, načrtih za prihodnost, športni karieri in še marsičem.

Odkar treniraš svoja športa, si osvojil že ogromno lovorik, a vse se nekje prične. Kje in kako si začel ti?

Najprej sem na Studencih treniral gimnastiko, a to je bilo bolj ljubiteljsko, toliko da nekaj delaš. Ko sem bil star okoli šest let, so me starši vpisali v prvo skupino taekwondoja v Športni center Barada. Ob tem sem na svoji osnovni šoli treniral še košarko, a so se tam nekje, v šestem razredu, treningi začeli prekrivati, zato sem se odločil za taekwondo. Zraven sem začel trenirati še kickbox. Zdaj po navadi treniram

Devetkrat na teden? Vsaka čast … kako to usklajuješ s šolo?

Odvisno. Ko je obdobje tekmovanj, so v ospredju treningi, zdaj ko se fokusiram na maturo, pa na treninge skorajda ne hodim. Sem v športnem razredu, kar mi omogoča prilagajanje urnika. Od septembra do decembra smo na primer imeli obdobje konstantnih tekem, ker so vse, ki so prej zaradi korone odpadle, prestavili. Tako sem bil teden na tekmah, teden doma, zaradi nevarnosti okužbe pa takrat v šolo sploh nisem hodil.

Torej so tekme v času korone odpadale. Kako pa je bilo s treningi?

Treningi so bili najprej preko Zooma, a niso bili tako efektivni. Kasneje smo k sreči lahko začeli trenirati skupaj. Sprva smo imeli več terminov, trenirali pa smo samo po trije, štirje naenkrat. Ko so se ukrepi malce sprostili, smo lahko začeli spet normalno

Kako pa si drugače doživljal ta korona čas, kako si se počutil?

Iskreno? Na začetku sem noro užival. Ni bilo treba v šolo, imel sem malo odmora od treningov – marca imamo namreč največ tekmovanj v celem letu in posledično največ treningov. Ampak potem sta minila dva tedna, nisem več užival, sploh nisem vedel, kaj naj počem.

Si svetovni članski prvak. Čestitke! Kakšni so bili tvoji občutki, ko si zmagal, kakšne reakcije bližnjih?

Ta sezona je nasploh nekaj posebnega. Pravila tekmovanj so sicer, da takoj ko dopolniš 18 let, začneš tekmovati za člane, a mi je bilo tisto leto omogočeno tekmovati tako za člane kot za mladince, ravno zaradi tistega korona obdobja brez tekem. Najprej je bilo člansko svetovno prvenstvo. Zmaga na njem je bila vse, za kar sem se leta in leta trudil, moje sanje in največ, kar lahko v tem trenutku v tem športu postanem. Najbolj so me podpirali starši in brat, ki tudi trenira. Lepo je videti, kako ponosni so name. Zmaga me je osrečila, a se je to zaradi njihove sreče in ponosa samo še stopnjevalo. Velika podpora so tudi prijatelji. Na šoli imam dva najboljša prijatelja, Sama in Žana, ki sta me takrat prijetno presenetila. Ob vrnitvi domov je bil organiziran sprejem, o katerem nisem nikomur ničesar napisal, ker se ne hvalim rad, sploh pa ne v smislu, da sem svetovni prvak. No, pa stopim iz avtobusa in ju tam vidim. To je bilo nekaj najboljšega, nepričakovanega, noro sta me razveselila. Name so ponosni tudi na Športnem centru. Nisem sicer prvi njihov, ki je osvojil ta naslov, a so kljub temu zelo

Še eno drugačno vprašanje. Kako bi komentiral stereotipe, ki se širijo o Š-jekih, športnikih nasploh?

Najprej bi komentiral stereotip, da smo »polni sami sebe«, da smo vzvišeni. To bi parafraziral. Mogoče smo malo bolj

samozavestni kot drugi, ker se ukvarjamo s športom. Če v športu nisi samozavesten, ne moreš ničesar doseči. Najprej moraš verjeti vase, šele potem lahko vate verjamejo tudi drugi. Kar pa se ocen in težavnosti šole tiče (tudi na to slišim kdaj kak komentar): teste pišemo sicer enake, tudi snov je enaka, morda se ne poglabljamo v snov, ki je ne bo na maturi, a rekel bi, da je to odvisno od profesorja, ne od razreda. Edino, kar bi rekel, je, da si ostali ne smete ravno prestavljati testov, ker lahko imate zaradi tega kdaj res gnečo. Ampak tudi mi za prestavljanje testov potrebujemo tehten razlog, opravičilo. Ni dovolj, da imaš na primer dvakrat na teden trening, tega nam ne pustijo. Če pa si bil zadnja dva tedna na tekmi in se komaj vrneš, pa bi naj že pisal

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Najprej bi povedal, da se od tega športa žal ne da živeti. Največ, kar dobiš na turnirju, je bon za 100 ali 200 evrov, pa še to redko. Po drugi strani je, če želiš biti res dober, potrebno ogromno trdega treniranja. Ko je čas, da se osamosvojiš, si poiščeš službo, ne utegneš več toliko trenirati. Prihajam v ta leta, zato se iz športnega sveta počasi umikam. Moji načrti za prihodnost so drugačni. Doma imamo podjetje in študirat grem v tej smeri. Najprej bi rad pomagal očetu, ob njegovi upokojitvi pa podjetje tudi prevzel. Tudi zato se počasi umikam, ker se bodo treningi pokrivali s faksom …

Postavi se v hipotetično situacijo, da ne bi treniral, kar treniraš. Kaj drugega bi delal, kako si predstavljaš svoje življenje? Kje se vidiš, če ne bi bil, kjer si?

Hmm, definitivno bi nekaj treniral, ker obožujem šport. Najverjetneje košarko ali pa kolesarjenje. Na pripravah imamo namreč veliko kondicijskih treningov in kolesarjenje je eden izmed boljših načinov,

Za konec me zanima še tvoja srednješolska izkušnja. Kako si se imel, kateri je tvoj najlepši spomin?

Najlepši spomin? Saj bi rekel, da maturantski izlet, ampak se ga zaradi tekem žal nisem udeležil … V bistvu je cela izkušnja en lep spomin. Če bi še enkrat izbiral, bi 110 % izbral Drugo gimnazijo, ker so profesorji super, z družbo se neverjetno razumem, pridobil sem ogromno znanja in podlago za naprej. Glavni razlog, da sem prišel sem, je bil, da je v času mojega vpisa na srednjo edino Druga v Mariboru imela športni razred. Niso me razočarali; športniki imamo odlične razrednike, športne in pedagoške koordinatorje.

Super! Hvala, da si si vzel čas. Želim ti, da čim bolje opraviš maturo, veliko uspehov v prihodnosti, ne glede na to, katero pot izbereš.

// Lara Cekić

NEŽA

POGOREVC

“Lahko sem opazovala publiko, odzive, to je res nekaj neverjetnega!”

Neža Pogorevc je dijakinja, ki smo si jo verjetno najbolj zapomnili kot obraz božično-novoletnih koncertov. Svoje delo na področju igre je gradila tudi v Drugi sceni, sedaj pa se je odločila za študij primerjalne književnosti.

Vodja Druge scene, tradicija božično-novoletnih koncertov itd. Ne sliši se kar tako. Kdaj si dejansko prvič stopila na igralski oder, je vse skupaj prinesel prihod na gimnazijo ali segajo začetki že v osnovno šolo?

Pred srednjo šolo se z gledališčem prav zares še nisem spoznala, igrala sem flavto, kar mi je nekako pomagalo, saj sem že stala na odru, vedela, kako to poteka, ampak vseeno sem imela določen strah pred nastopanjem. V 2. letniku sem šla na avdicijo za Drugo sceno. Takrat sem sicer imela občutek, da mi je šlo grozno, ampak kasneje sem bila sprejeta. Pred tem sem se ogromno pripravljala, ker smo mislili, da moramo sami napisati besedilo in se kasneje predstaviti, čeprav bi dejansko lahko le vzeli določen tekst ter ga predstavili. Sicer pa sem prvič prav igrala na božično-novoletnem koncertu, saj smo se takrat z Drugo sceno šele pripravljali na prve

Letos je Druga scena ponovno zaživela, pripravili ste neverjetno priredbo predstave Pohujšanje v dolini šentflorjanski. Kako težko je uskladiti vodenje gledališča ter šolo, je težko ali preprosto steče?

V resnici moram reči, da bolj, kot je bil zaseden moj urnik, bolje sem se znala organizirati. Sploh če pogledam drugi in tretji letnik, ko smo večino časa preživeli v karanteni. Imela sem občutek, da ne uspem vsega organizirati, kot bi želela, zato vse skupaj ni steklo, kot bi si želela. V četrtem letniku pa sem bila večino časa zasedena in občutek imam, da mi je šlo veliko bolje. Prosti čas, ki sem ga imela, sem porabila za učenje, nisem se niti ukvarjala z viškom časa. Če igraš, mogoče večino stvari dodelaš na sami vaji, kot režiserka pa sem morala gledališču nekaj časa nameniti tudi doma, razmišljati o tem, kaj bomo delali in kako. Kasneje sem tudi igrala, ampak nekako sem uspela vse uskladiti, ker če te nekaj veseli, to preprosto delaš z veseljem, zato brez težav preživiš nekoliko več časa ob tem.

Božično-novoletni koncerti, zaključuje se tako imenovana era Matica in Neže. Kateri koncert ti bo najbolj ostal v spominu? Po čem si ga boš zagotovo zapomnila?

Najverjetneje prvi božični koncert, ko me je profesor Meglič na vaji Antigone vprašal, če bi bila pripravljena nekaj takšnega napisati. Takrat še nisem imela izkušenj s tem, da bi kar koli, kar bi se potem dejansko tudi igralo na odru, napisala. Takrat še niti Antigone nismo premierno uprizorili, zato nisem imela izkušenj z nastopanjem. Spomnim se, da sem bila kar precej živčna, ampak mi je Matic, ki je že nastopal, pomagal. Bilo je kar fajn, da je bil zraven nekdo mirnejši. Na prvem koncertu sva se imela najbolj fajn, takrat so vsi koncerti potekali v živo, odigrali smo štiri koncerte v dveh dneh, dvorana je bila vedno polna. Lahko sem opazovala publiko, odzive, to je res nekaj neverjetnega.

Najljubša prigoda iz srednješolskih klopi?

Težko rečem, ampak recimo, da je bil največji vrhunec maturantski izlet, ker niti nismo pričakovali, da ga bomo imeli. Takrat smo bili skupaj kot razred. Zdelo se mi je zelo lepo, da smo se lahko družili. Leto in pol smo namreč bili doma. Ker sem bila vpeta v druge aktivnosti, nisem občutila tega razrednega duha. Ob koncu tretjega letnika smo imeli razredni piknik, kjer je bilo prav tako zelo zabavno, podrobnosti ne bomo razkrivali. Joj, skoraj sem pozabila na maturantski ples, res je ful fajn, do štirih zjutraj si tam, plešeš, se zabavaš itd.

Kaj pa kot razred, ste kdaj prekršili kakšna pravila?

Mi smo ful pridni, osebno se mi zdi, da smo res ful preveč pridni. Edino, kar se nam je pred kratkim zgodilo, je bilo, da smo ostali zaprti v razredu, ker nam je odpadla kljuka. Čeprav smo imeli ideje, da bomo vsi skupaj špricali, tega nismo nikoli udejanili.

Kot aktivna drugogimnazijka si sodelovala s številnimi profesorji, pa me zanima, kateri profesor/ica je tisti/a, ki bi ga z veseljem povabila na kavo, kdo pa je tisti/a, za koga bi prej dobro premislila, preden bi se odločila za sproščujoč klepet?

Ooo, koga bi povabila na kavo? V resnici svojo profesorico slovenščine, prof. Borko. Ker se mi zdi najbolj kul, je ful razgledana, tudi pri urah se imamo fajn, zdi se mi, da imamo res nek poseben odnos. Res bi se zelo rada pogovarjala z njo, veliko govori in ima ogromno izkušenj. Morda bi jo povabila tudi zato, ker grem študirat primerjalno. Mhm, na drugi del vprašanja pa težko odgovorim, ker bi dejansko z vsemi šla enkrat na kavo, če bi to bilo možno. Profesorji so vseeno samo ljudje, ki bi jih bilo zanimivo spoznati tudi izven šolskega sistema. Vsekakor mi kdo v tem trenutku ni najbolj pri srcu, ampak vseeno se mi ni nihče, če lahko tako rečemo, zameril.

Druga marsikaj da, pravijo, da odpira mnoga vrata, kakšno pa je tvoje osebno mnenje?

Ja, Druga ful da in hkrati ful vzame. Vsaj tak občutek imam. To, da ti Druga odpre ogromno stvari, je res, ampak vsaka gimnazija odpre ogromno različnih smeri. Po drugi strani pa te tudi malo zapre, ker ima visok nivo, ki ga želi vzdrževati, in mogoče bi na kateri drugi gimnaziji imela boljše ocene. Glede dejavnosti pa res ogromno ponuja, ne vem, če ti katera druga šola ponuja toliko dejavnosti. Osebno mi je največ dala, ker sem lahko počela nekaj, nad čimer sem bila zelo navdušena. Lahko sem režirala predstavo, jo postavila na oder. Sprva sem imela občutek, da se bom tudi kasneje v življenju ukvarjala s tem. Glede znanja pa se mi zdi, da sem komaj v četrtem letniku ugotovila, da so nekatere stvari pomembne. Učenje ti res vzame ogromno časa, veliko moraš delati, razen če si tip človeka, ki si zelo hitro zapomni stvari, to pa sama načeloma nisem. Pomembno je tudi, da si dobro organiziraš čas. Res ti veliko da, ampak psihično je kljub temu dokaj naporna šola.

Kakšni so tvoji cilji za prihodnost? Kam se vpisuješ po zaključku šolanja na Drugi?

Po končanem šolanju na Drugi se vpisujem na študij primerjalne književnosti v Ljubljani. Pred tem sem veliko razmišljala o AGRFT-ju, na primer režija, igra, dramaturgija … Celotna sfera gledališča me zelo zanima, celoten proces, pri katerm nekaj ustvariš. Ne vem, občutek imam, da mora vse skupaj dozoreti. Notranje si moraš odgovoriti, ali se v nekem poklicu resnično vidiš ali imaš druge razloge, da bi to rad počel, pa se tega sploh ne zavedaš. Nikoli ne bom rekla, da enkrat ne bom poskusila, vsekakor bi delala nekaj v povezavi z gledališčem, s

Za zaključek pa bolj sproščeno vprašanje. Pred teboj so, kot pravijo, najdaljše počitnice v življenju. Kakšni so tvoji načrti za poletje?

Dejansko imam že zelo razdelane načrte za poletje. Občutek imam, da se mi bo sicer po maturi vse skupaj malo podrlo. Najbrž bo nastopil občutek praznine, ker v tem maturitetnem obdobju kar malo pozabiš nase. Potem želim delati, ne vem, neko delo za en mesec, mogoče v gastronomiji na Obali, ker imam babico v Piranu, toliko da nisem več v Mariboru. Kasneje si želim na Irsko, morda gremo z družino. Ob koncu pa imamo s prijateljicami namen, da bi se odpravile malo po Evropi, na primer na Nizozemsko ali pa v južno Italijo. Definitivno bom počitnice izkoristila, kolikor bo mogoče.

Neža, hvala!

// Ana Potočnik

KLAR

OPRAUS

“Druga ni samo šola, ampak celostna izkušnja.”

Klar Opraus končuje četrti letnik razreda mednarodne mature. Morda ga poznate iz šolskega gledališča Druga scena, s proslav, filmske šole, kot Prešernovega nagrajenca ali nekaj popolnoma tretjega. Ob zaključku poudarja predvsem to, da je v času šolanja na II. gimnaziji pomembno, da ne pozabimo živeti in si vzeti časa za stvari, ki nas osrečujejo.

Kateri je najlepši, najboljši, morda najbolj nor trenutek, ki se ti je zgodil v času šolanja na II. gimnaziji Maribor?

Če izberem najbolj norega, je to maturantski izlet na Rodos. Grčija, sonce, morje, sošolci in vse to, tudi odnosi v razredu so se po njem še izboljšali. Pa tudi maturantski ples je bil kar kul.

Si imel v razredu kdaj kakšno posebno vlogo, morda si bil tisti, ki je vedno posojal zapiske, ali pa tisti, ki je klepetal? Si se držal bolj zadnjih ali sprednjih klopi?

Zagotovo bolj tisti drugi, čeprav tudi klepetal nisem toliko, ampak definitivno nisem posojal zapiskov. Zaradi družbe sem se držal večinoma zadnjih klopi.

Si v tem času postavljal šolo na prvo mesto ali si imel kakšne druge prioritete?

Šola je vedno bila pomembna, ker so ocene tisto, kar na koncu odloča o prijavi za nadaljnje šolanje. Vseeno pa so bile zame enako pomembne, včasih celo bolj, obšolske dejavnosti, za katere se je vedno našel čas.

Si imel kakšno vodilo, predvsem skozi mesece, kot je maj, ali neprespane noči? Kaj ti je pomagalo, da si se učil dalje?

Spal bom, ko bom mrtev, predvsem to. Če se navežem na prejšnje vprašanje, so me motivirale tudi obšolske dejavnosti. Vedel sem, da če nekaj hočeš, se za to vedno najde čas in pomagale so mi posebej stvari, kot je druženje s prijatelji, vaja zbora in podobno.

Lahko rečeš, da obstaja kateri predmet, h kateremu si rad prihajal, ali učitelj, ki ti je bil posebej pri srcu?

V prvih dveh letnikih bi bili to zgodovina in športna, ko so bile na vrsti igre z žogo. Kasneje pa določene ure filozofije, odvisno od snovi, in skoraj vedno psihologija. Ko toliko časa preživiš z ljudmi, ti vedno ostanejo v lepem spominu, res dobro pa sem se razumel s profesorjem Beraničem, ki je bil prvi dve leti moj razrednik. Bil je energičen in zabaven.

Katere krožke si obiskoval? V katerem si se našel?

Teh pa se je kar nabralo: Druga scena zadnja tri leta, filmska šola prva tri, dve leti latinščine, zbor … nekako so bili ti prevladujoči. Najljubša mi je bila verjetno filmska šola, ker me to osebno zanima. Nasploh so bili vsi krožki na svoj način zabavni in so omogočali sklepanje novih prijateljstev.

S filmsko šolo ste ustvarili dva filma: Kam? in Pesnik. Kakšne so bile tvoje vloge? Kateri film je tvoj najljubši?

Sodeloval sem pri režiji in pisanju scenarija, pri igri in montaži. Preizkusil sem se skoraj v vseh vlogah, kar je res dobra stvar filmske šole. Prvo leto sem v filmu samo igral. Najljubši mi je bil film Pesnik. Projektno je bil že malo bolj na odraslem nivoju v primerjavi s tistim prvim (Kam?), ko smo bili še novinci.

So bile ideje tvoje ali ti je pomagal kdo drug? Bi kateri trenutek snemanja posebej izpostavil?

Film je nastal s pomočjo mojega prijatelja Aljaža Hidreca, ki ne obiskuje te šole. Vse ideje so bile najine. Izhajale so iz tega, da sva želela narediti nekaj bolj sproščenega. V filmski šoli so po navadi teme bolj morbidne, depresivne in povezane z nasjtniško problematiko, najina želja pa je bila ustvariti nekaj romantičnega. To je bila najina prva ideja. Druga je izhajala iz tega, da bi morali vse skupaj snemati na Krasu, kar me je spomnilo na Kosovela, ki sem ga pred tem prebral, zato sva večino vsebine črpala iz njegovih pesmi. Na koncu smo zaradi ukrepov morali vse posneti v Mariboru. Zanimivih izkušenj je bilo veliko. Ko smo snemali poleti, smo se zvečer vsi vrnili popolnoma opečeni – od igralcev do snemalcev.

Za film Pesnik si prejel Prešernovo nagrado, prvo mesto na filmskem področju. Kaj ti pomeni ta nagrada?

Predvsem sem bil počaščen, da je bilo moje delo nagrajeno s priznanjem. Na splošno se mi zdijo te nagrade dobra motivacija, saj mnogim predstavljajo nek potisk in dodatno spodbudo, da se udejstvujejo tudi javno. Marsikdo drugače ohranja izdelke zasebno in se ne želi izpostavljati.

Letos si v vlogi Krištofa Kobarja oziroma Petra sodeloval v gledališču Druga scena. Je bilo to prvič, da si sodeloval v gledališki igri? Če ne, v kateri vlogi si se najbolj našel?

Ne, član Druge scene sem že od Antigone, torej od drugega letnika. Lani smo se lahko dobivali le občasno, saj nismo smeli ničesar javno izpostavljati. V Antigoni sem igral Hajmona, ampak sem se letos laže poistovetil s Petrom. Lik je razvitejši in je sodobnejši od prejšnjega. Vloga mi je bila domala pisana na kožo.

Kakšen je bil zate občutek, ko si prvič stal na odru?

Prvič je bilo verjetno enkrat z zborom, tam je še posebej super, ker ne čutiš takšnega pritiska, saj ni vse odvisno le od tebe. Pritisk ni tako individualen, zato se laže privadiš na publiko. Z izkušnjami postaja vse laže, nasploh pa je občutek pozornosti prijeten. Zaradi letošnje gledališke predstave smo preživeli veliko nedelj na tej šoli, morda se z nami lahko primerja le še kakšen tehnik.

Kakšen je bil zate prehod iz običajnega razreda v razred mednarodne mature? Si imel ob prehodu kakšne dvome?

Strašljiv. Ne, saj ne, hecam se. Z mano sta šla dva sošolca iz že prejšnjega razreda, drugih nisem poznal, zato je bilo kar zanimivo. Moja takratna družba je ostala v prejšnjem razredu in bil sem prepričan, da tako dobrih ljudi ne bom več našel ter da so v mednarodnem razredu individualisti, ki gledajo večinoma nase, kot se govori. Ampak sem se v novem razredu relativno hitro ujel in se znašel v zelo povezani in super družbi. Vseeno pa je bilo meni malo laže, ker sem živel v dijaškem domu in sem tam ohranil stik s prejšnjimi sošolci, med drugimi tudi s cimrom. Ob vsem tem me je spremljalo to, da je šola nekaj, kar delam predvsem zaradi sebe in kariere, ki jo želim

Česa misliš, da se boš iz tega obdobja najbolj spominjal čez nekaj let?

Definitivno to ne bo snov, ki jo profesorji razlagajo pri urah. Verjetno bodo prevladovali zabavni in dobri trenutki ter ljudje seveda. Pred kratkim sem se pogovarjal z bivšim dijakom, ki mi je povedal, da je zdaj, ko včasih trpinčimo sami sebe z učenjem, res hudo, ampak se čez čas

Kakšni so tvoji načrti za naprej?

Sprejet sem na psihologijo v Groningenu, šel bom pa tudi na sprejemne izpite za filmsko režijo na AGRFT. Tam je konkurenca kar huda, zato grem tja bolj zaradi izkušnje same. Poklicno me je vedno zanimal film, tako da verjetno nekaj znotraj tega.

Imaš za konec kakšen nasvet za vse, ki prihajajo na II. gimnazijo ali jo trenutno obiskujejo?

Predvsem to, da Druga ni samo šola, ampak celostna izkušnja. Če nekaj hočeš, se, ne glede na količino dela za šolo in tvoje standarde za ocene, vedno najde čas oziroma si ga je za krožke in druženje potrebno vzeti. Ne smeš pozabiti, da v tem obdobju vseeno predvsem živiš in moraš zato marsikaj doživeti.

// Ema Rauter

JANŽ JANEZ

KRŽIČ

"Step by step."

Perspektivni odbojkar, ki se trenutno dokazuje v dresu odbojkarskega kluba Maribor in je v tem šolskem letu obiskoval Drugo, se poslavlja od srednješolskih let. V poslovilnem intervjuju predstavljamo drugogimnazijca ter ambicioznega športnika, Janža Janeza Kržiča.

Letos si prišel na II. gimnazijo, zato si tukaj obiskoval le 4. letnik. Kako je prišlo do tega in kako je bilo obiskovati našo

Lani poleti sem z odbojkarskim klubom Merkur Maribor podpisal triletno pogodbo, zato je bila ena izmed obveznosti tudi menjava šole. Pred tem sem obiskoval Gimnazijo Šiška. Šola se mi zdi zelo v redu, ker se res prilagaja športnikom, tako da imam možnost nemoteno trenirati, saj mi uredijo vse odsotnosti in s tem pripomorejo k uspehu.

Kdaj si začel igrati odbojko in kdo te je navdušil?

Odbojko sem začel igrati v 3. razredu. Prepričala me je moja takratna razredničarka, saj je treniral tudi njen sin (kasneje je bil moj soigralec), trener pa je bil njen mož – Gregor Rozman, ki je sedaj trener Calcita iz Kamnika. Odbojko igram že

Igraš na poziciji blokerja. Zagotovo je eden izmed razlogov tudi višina. Ali si od nekdaj igral na tej poziciji?

Na začetku sem igral blokerja, vendar sem tudi že kdaj menjal pozicijo. Za kratek čas sem igral korektorja. Potem sem spet igral blokerja in mislim, da mi ta pozicija ustreza. Mesto blokerja mi je tudi zelo všeč.

Si kdaj igral tudi "beachvolley" oziroma odbojko na mivki?

Nekaj časa sem igral tudi odbojko na mivki, vendar so od mojega zadnjega državnega prvenstva minila že 4 leta. Zdaj beachvolley igram samo še rekreativno med poletjem.

Kateri so tvoji največji dosežki do sedaj?

Med največje dosežke seveda sodi letošnji vpoklic v člansko reprezentanco. Lani sem z zdaj bivšim klubom Brezovica osvojil naslov mladinskih državnih prvakov. V letošnji sezoni mi je uspeh uspelo ponoviti, saj smo z OK Maribor slavili v mladinski kategoriji državnega prvenstva. S člansko ekipo nam je uspelo osvojiti 2. mesto za pokal Slovenije ter 3. mesto na državnem prvenstvu. Velik dosežek je bil tudi igranje v Ligi prvakov v pretekli sezoni.

Kdo je tvoj vzornik?

Ko sem bil mlajši, je vzor zame predstavljal Jan Kozamernik, ki je del članske reprezentance in igra na enakem mestu kot jaz. V lanski sezoni, ko smo z Mariborom igrali v Ligi prvakov, sem imel možnost igrati proti enemu najboljših igralcev, Robertu Landyju Simonu, ki igra za Lube, in ravno on je trenutno moj največji vzor.

Kje boš nadaljeval šolanje?

Vpisal sem se na Ekonomsko fakulteto v Mariboru, vendar je moj cilj, da se najprej posvetim odbojki, kasneje pa študiju.

Kakšni so tvoji športni cilji v prihodnosti?

Naslednjo sezono bom ostal v Mariboru. Kasneje je moja želja igrati v tujini. Moj življenjski cilj je igrati v Italiji ali Rusiji. Vendar je do tja še dolga pot. Step by step.

// Eva Kozoderc

BOREC

II. gimnazija Maribor